

18. 12. 2021

číslo 62

Obsah

Kronika

Tábor – Huckleberry Finn.	3
Válečí tábor	17
Puťák pro starší – Černá Hora.	19
Tygří puťák – Řchlebské hory	29
Tygří cyklovýprava – Hýskov	39
Podzimní orienták Škadok	42
Podzimní sraz – Kácov	43
Podzimní tábor – Dědov	47
Guláš Mikuláš – Mafiáni	55

Napiš svou bublinu

Autor: anonym

Poděkování

Zde patří velký dík těm, kteří nějakým dílem přispěli k vydání tohoto Šupu. Vydání Šupu totiž není až taková legrace, jak by se mohlo zdát. Ne že by to bylo nezábavné, ale jednoduše z důvodu, že tu práci zkrátka *někdo musí udělat*.

Jmenovitě tedy díky lidem, bez kterých by tento Šup nevyšel: Bart – napsala velkou část zápisů a přepsala celý tábor. Vtip – píše velké množství zápisů, pomáhá vydatně s přepisováním. Kule – pomáhá se zalamováním, dodává fotky a pomáhá s jejich výběrem. Vinyl a 100nožka – jejich galerie fotek byla hlavním zdrojem pro toto číslo. 100nožka – korektury a organizování a zmírňování chaosu.

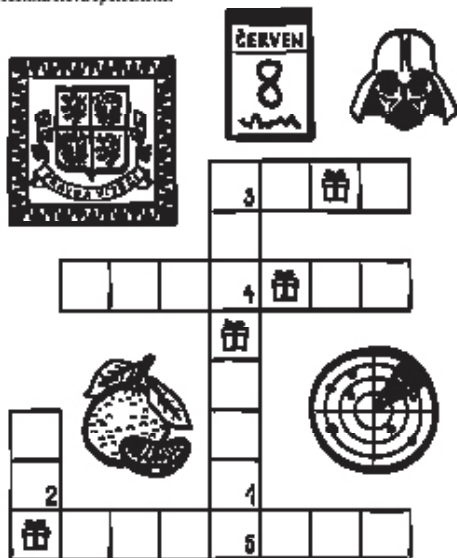
Díky všem, kdo mají v Šupu nějaký zápis. A zkrátka všem, kteří přiložili ruku k dílu.

Petra

Šifra

8) Dar

Obyčejná křížovka? To určitě ne. Pokud byste nevěděli, jak ji vyplnit, tak my vám poradíme, že musíte najít něco, co mají všechna slova společného.

CRYPTOMANIA

Tábor – Huckleberry Finn

1.–24. 7. 2021

1. den

Sešli jsme se na nádraží v 5:29. Všichni to stihli. Přišel i Krteček, který šel nám, co jedeme vlakem, předat psa – sám ale jel autem o dost později s Pupkem a Jírovcem, tak se pak šel ještě domů zabalit.

Většina nás dospělých spala jen pár hodin, a tak jsme se nacpali do kupé k těm, u kterých byla větší šance, že budou zticha. Ve vedlejším kupé hraje Kaštan na ukulele už asi popadesáté „batohy“. Víc nevím, protože jsem usnula. A už jsme v Kaplici.

Vyřáším napřed na kole a pak se z půlky cesty vracím, abych pomohla někomu s batohem, a potom ještě jednou. I podruhé je tím šťastlivcem Jáchym, pročez ho Tatouch nazývá salátem.

Oliva – Krtečkův pes – jde s námi. Je to takový docela malý a dost akční a roztočilý černý pes – teda fena – kterou má Krtečkova rodina z útulku. Je poměrně poslušná, dost přítulná a moc neště-

ká, což je fajn. Jednou za cestu prý teda vyštěkla pořádně – a to, když se dotkla elektrického ohradníku. Pak ještě prý shodila Vinyla, který ji vedl, když stoupl na vodítko.

V táboře

Postavili jsme týpka. Při stavbě se vždycky Oliva tiše k někomu přiblíží zezadu a olízne mu lýtko, čímž dotyčného zpravidla hrozně vyděsí.

Tak už táhněte!

100n

Malý Huck

Hraje se městečko Palermo. Oliva vytřívale sleduje mluvicí klacek, který má v uchu osud Už, a snaží se ho ulovit.

Petra

1. den – Bart

Ráno jsme se sešli na nádraží. Je nás poněkud moc, jelikož k těm cca 30 lidem přibyl ještě pes, kočárek a kolo. Průvodčí z toho byl tak nešťastnej, že nás v polovině cesty opustil. Nakonec jsme šťastně dojeli do Kaplic, kde jsme vytáhli deštníky a šli. V táboře toho nebylo nějak přehnaně moc na práci, protože auto ještě nepřišlo a když přijelo, bylo to vnošený do 15 minut. Pak jsme začali stavět týpka. Následující půl hodinu se odevšad ozývalo jen „Kde je pásmo?!“ a „Kde je chytřej papír?!“, popřípadě „Kde je Kule?!“.

Přijelo jídlo. Asi největší úspěch nákupčků je, že koupili trojvrstvý panapr. Vynosili jsme jídlo, dostavili týpka, rozebrali pelestovky, opekli si buřty a šli spát.

Bart

2. den

Vzbudili jsme se v cca 9. K snídani byly záviný. Když jsme se sešli, abychom si objasnili, co se bude dít, obíhala nás Oliva takovou rychlostí, že člověk viděl v podstatě jen černou šmouhu.

Začali jsme stavět postele. K obědu byl chleba. Pak jsme začali dělat liningy (v dešti). Při tom se v zásadě nic vtipného nestalo, jen to hrozně dlouho trvalo. Pak se hrála hádanka na rozřazování do týmů. Rozdíl mezi „mňau“, „ňau“ a „mňa“, byl tak nepodstatný, až nebyl vůbec slyšet. A zavázané oči nám s tím moc nepomáhaly.

K večeri bylo miláno. Potom jsme si zahráli hru „Chyťte psa!“. Unavila se nejen Oliva, ale i Kamzíci. Vzniklo přísloví: „Mnoho Kamzíků, psova smrt.“ Pak jsme hráli Palermo. Hlášky z toho má Petra:

Městečko Palermo spí.

Už (osud): „Pepíku, nekoukej se!“

Pepík: „Já se nekoukám!“

Někdo: „Koukáš, já to vidím!“

Obvinění jsou Kšanda a Tonda. Už dává obžalovaným postupně slovo, aby se obhájili. Tonda: „Jenom....nic.“

Kšanda: „To nemůže bejt pravda, protože kdybych byl vrah, tak se přiznám.“

Jáchym: „Já jsem katány a Kristián a Tonda jsou nevinný a Bart je vrah.“

Vtip: „Počkat, já jsem katány a Kristián a Tonda jsou nevinný a Bart je vrah.“

Vinyl: „Ne, já jsem katány a Kristián a Tonda jsou nevinný a Bart je vrah!“

Později. Katány Vtip říká, že Lukáš je vrah.

Kšanda: „Počkat, já to chci potvrzené ještě od dvou katányů!“

3. den

K snídani bylo pečivo s marmeládou. Po snídani se nanosilo dřevo na kuchyň. Pak jsme byli vysláni na výlety. Každý tým jiný cíl a stejný úkol: Přinést co nejvíc jedlých rostlin, napsat co nejvíc spatřených zvířat, do skleničky chytout co nejzajíma-

Chyťte psa!

vějšího hmyza a napsat příběh, kdy všechna slova začínají na stejné písmeno. Nikdy jsem si tolik neprocvičila psaní „P“.

Schválně, kdo objeví detail, který do Hucka Finna úplně nepatří

Unese kámen?

Po návratu proběhlo prezentování našich úlovek a pak hrátky, kdy musely týmy skládat slova z písmen rozmístěných v muldičkách. Pak se dlouho nic nedělo. Večeře a čtení ve sněmáku. Po čtení jsme

museli jít podepsat přísahu bandy. „Krví“ se píše špatně. Potom se šlo spát.

4. den

Ráno jsme vstali (kupodivu) a jako rozcvičku si zahráli jelena. K snídani byl porridge. Pak začaly práce jako stavění stožáru, nástěnky, kuchyně a jiných blbostí (*no dovol, pozn. redakce*). Pak byl oběd. Šlo se na dřevo. Pak se hrál Matrix. Zbytek večera už šel rychle: večeře, čtení, kytara a spát.

7. den

Rozcvička měla být hledání ztracené písťalky v muldičkách, ale vzhledem k tomu, že se našla během první minuty, jsme si šli čistit zuby. K snídani byla pohanka. Po snídani se šlo pracovat: seno, dřevo, sauna, pec, týpko pro ty, co přijedou, a postele. To trvalo až do oběda – milána.

Odpoledne se četlo a pak se hrála opičí dráha. Pak přijela Krtečkova máma, přivezla nám jídlo a odvezla si Olivu. K večeri byla čocka s párkem, což vysvětlovalo, proč se lidé pak předháněli na latrínu.

Bylo to tak zajímavý, že jsme to začli stopovat. Na jednom konci řady vyhrála Mrkev a na druhým Pavián. Paviánovi se pak ještě u mytí stala taková lehce nepříjemná věc. Odmítl se k tomu ale blíže vyjádřit. Týkalo se to nějakých Medvídkárek. Večer jsme si zahráli na kytaru a snědli šneky (*šneky?! Pozn. redakce*).

Bart

8. den

Dnes mě vzbudil Homer, že jdu na nákup s Pedrem. A tak jsme šli. Když jsme se vrátili, byl porridge, čtení a praxe. K obědu byla čína. Potom se (1,5 hodiny) stavěly vory na 3 kategorie: 1. Krása (musel plavat a být hezký), 2. Náklad (musel unést na vodě kámen), 3. Oheň (30 sekund ohně na voru). Následoval mokřý program a svačina (chleba s řepovou pomazánkou). Většina lidí si vysekala meče. K večeri byly brambory na loupáčku. A pak to začalo. Lilo jako z konve, blesky po celém nebi. V noci byl takový víchř, že jsem se bál, že to odnese tepee. To je vše ze čtvrtka.

Poník

9. den

Dnes jsme měli k snídani jáhly a poté následoval nástup, po kterém se hrála hra, kdy na sportovce stály týmy na špalíčcích proti sobě a házely po sobě hadráky. Potom byl oběd (špekové knedlíky). Po poledňáku se hrálo Riskuj!

Riskuj:

Otázka na rostlinky:

Pavián něco řekne a někdo: „To je špatně.“

Mrkev: „Nene, to je špatně. Mně to říkali ve škole.“

Pavián: „Mně to říkala máma a ta má větší váhu než vy všichni!“

Někdo: „Cože? Paviáne, kolik váží tvoje máma?!“

Po Riskuj! se dělalo dřevo na saunovej oheň. Pak se šlo do sauny.

V sauně:

Lukáš: „Kakao, a sakra.“

Sauna se ale celkově velice vydařila a k večeri jsme měli pórkovou polívku (*díky tomu, že se sauna vydařila, jsme měli pórkovou po-*

100n

Poklad!

lívku? Pozn. redakce). Pak se dělalo něco ve sněmáku a pak se šlo spát.

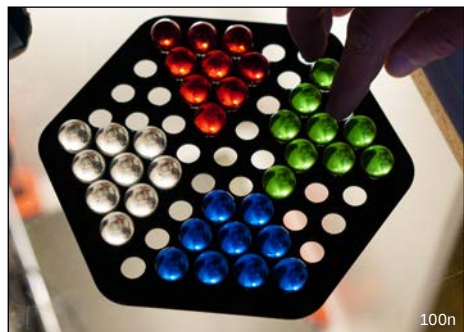
Kaštan

10. den

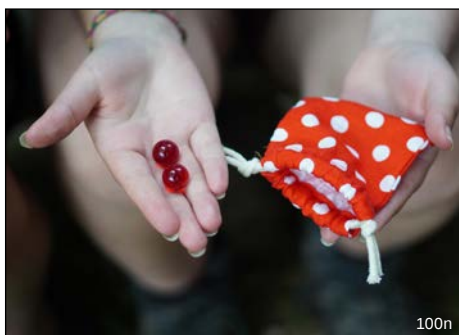
Po Maďalově budičku následovala rozcvička – zvedačka. Na chvíli se zapojil i Brouk, který přijel včera. Kupodivu se dobrovolně nechal zvednout, místo aby všechny vyvraždil, jak jsme očekávali. Po zvedačce následovala snídaně – rohlíky (Rohlíci) s marmeládou. Mezi jednotlivými přídávky jsem zařval: „kakao“, skoro nikdo to ale neslyšel...

Kule: „Podejte mi nějaké kvalitní rohlík.“
Lukáš (nejprve se rozhlédne): „Támhle Krteček je takové kvalitní rohlík.“

Na nástupu byl oznámen slavnostňák. Čert jsem já (Vtip). Při bodování úklidu jsme si užili další kakao, tentokrát od Lukáše. Poté, co jsme za úklid obdrželi krásně otrhané kartičky, se chvíli četlo. Poté se hrála hra, kdy členové týmu – rozestavení tak, aby na sebe viděli vždy jen dva, si posílali vzkaz z jednoho konce na druhý. Náš tým to vyhrál, a to jsme měli správně tak $\frac{1}{4}$ zprávy. Poté se škrábaly brambory k obědu. Každý měl oškrábat čtyři. Řeší se, kdo již kolik oškrabal:
Maďal: „No, já už škrábu asi tak desátou...“
Krtček: „Maďal je obětavý.“
Maďal: „Ne, já jen sním hodně brambor.“

Abalone vytištěné na 3D tiskárně Magyalem

Za body se dostávaly kuličky

K obědu byly řízky. Po poledním klidu se hrály dvě hrátky. Při první byl vždy jeden ze dvojice slepý a druhý ho navigoval, aby střílel hadráky po ostatních dvojicích. Při druhé hře se stavěly dráhy pro kuličky. Po hrách se připravoval slavnostňák. K večeri byl vynikající těstovinový salát. Poté byl slavnostňák. No, to je asi vše z 10. dne...

Vtip

11. den

K snídani byly jáhly, všechno proběhlo, jak to asi proběhnout mělo. Tonda splnil vůli i mlčení. Po nástupu byla menší pauza s rozdáním kuliček. Potom, co se do rozdávalo, bylo pískání na krákorá. K jídlu byl pudíng, který uvařili Kristiánovi k narozeninám. Po pudíngu se hrála krutopřísná vyvražďovaná s krycím názvem vybíjená. Hru téměř hned ovládl Brouk, Vinyl a Krtěk, o Oliverovi ani nemluvě. My menší jsme ale taky měli nějaké úspěchy. Největší měl Kuba Marek. Hra se protáhla a trvala cca 2 hodiny. Po dohrání vybíjené byl oběd.

O poledním klidu jsme nečekaně spískání, všichni si stoupáme do kolečka a loučíme se s Magyalem, 100nožkou, Vojtou, Broukem a Anežkou. Po nástupu se hrála hra v okolí muldiček. Šlo vlastně o vylepšenou verzi stolní hry Osadníci z Katanu. Na stole umístěném uprostřed muldiček byl hrací plán, na kterém se stavěly města, vesnice, cesty a velkoměsta. Po zbytku lesa byly rozmístěné stanoviště, u kterých se daly vypracovat suroviny na stavbu měst,

vesnic, cest a velkoměst. Hra trvala přibližně 45 minut. Po skončení hry byla svačina. K jídlu byl jogurt.

Po svačině byla mírná přeháňka. Nečekaně vchází do našeho tepee Pavián se slovy: „Jeden meč za čtyři bonbóny, největší cena je sedm bonbonů!“ Dovnitř vchází Poník a hned vzápětí odchází s udiveným výrazem a Pavián hned za ním. Zkouší své štěstí jinde. Z mírné přeháňky se stává slabý vytrvalý déšť. Přesto se někteří rozhodli, že zkusí hrát kolíky. To rozhodnutí padlo hned potom, co jsme dorazili na louku nad Medvídkem. Vracíme se zpět do táboru. Někteří jdou do sněmáku, jiní jdou do kuchyně a většina šla zpátky so svých tepee. Déšť trval poměrně dlouho. Byla tu možnost hrát hry ve sněmáku. K večeri byly meruňkové knedlíky. Pak se chvíli něco dělo, už si nepamatuji co. Pak byla večerka.

Tobiáš

12. den – družinovka Tygří

Ráno na nástupu nám bylo oznámeno, že jdeme na družinovky. Během rozcvičky se

nám záhadně ztratili dva členové družinky. Respektive Už a Marino, kteří odešli na svoje soukromé družinovky. Hned po nástupu jsme vyrazili, jelikož jsme spěchali do Krumlova na autobus. Stihli jsme to tak přesně, že jsem si ani nestihla nandat respirátor. V Krumlově se od nás oddělila Petra, která jela do Prahy. Busem jsme dorazili do Frymburku, kde jsme hned zamířili do Copu. Se zmrzlinou v ruce, jsme vyrazili na pláž na oběd. Tam jsme však nedošli. Na náměstí jsme potkali kašnu, kterou si Vtip nemohl nechat ujit. Po obědě se rozhodl k dobrovolnému koupání. Musela jsem mu slíbit, že to nenapišu do Šupu. Ráda bych ale zdůraznila, že nic nedokázal vylovit. Kašna byla přece jenom moc hluboká.

Pavián má za úkol rozdělit sýr.

Kule: „Hlavně to ukroj nák inteligentně.“

Pavián: „Inteligentní je moje druhý jméno. Vtip: „A třetí je debil.“

Po obědě jsme se šli vykoupat. Tam jsme se shodli, že Kule vybral moc dlouhou tra-

Olivu vystřídal Xenon

su a že ji zkrátíme. Přejeli jsme přívozem na druhou stranu Vltavy do Frýdavy a odtamtud už to bylo jen asi 6 km na místo tábořiště. Cestou tam jsme zjistili, že Kule zapomněl vzít cibuli. Potom jsme potkali kontejner se starým železem. V něm jsme objevili velký zahradní slunečník, sekačku, komín, dřez a okapy. Vtip si odtamtud přinesl malou misku, Kule jakési kolečko na násadu a já rezavé disky z přehazovačky. Po asi 45 minutách přehrabování jsme vyrazili. Našli jsme místo na spaní, pěkně uprostřed hustníku, udělali miláno, rozhodli se, že kdo se nemeje, meje kotel (Lukáš). Potom jsme šli spát.

13. den – družinovka Tygři

Ráno jsme chtěli uvařit čaj. Pavián se rozhodl zavěsit plastový pytlík s čajem nad oheň na trojnožku. Prý k tom měl velmi příhodnou větev. (BTW *Kristián a Oliver moc pozdravují – kulturní vložka z psaní Šupu*). Uvařili jsme tedy čaj z borůvek a jehličí. Nebylo to přílišné. Dojedli jsme včerejší miláno, müsli, sbalili se a odešli. Lukáš si na tábořišti nechal foťák, který Vtip našel a vymáhal za něj bonbóny. Lukáš je od teď

Ztráta. Jdeme, poznáváme motýly do střelky a bavíme se o tom, jak nestíháme autobus. Rozhodli jsme se zastavit, vykoupat a naobědvat. Jdeme dál. Bus teď už opravdu nestíháme. V Loučovicích nasedáme na jiný bus. Přesedáme ve Vyšším Brodě. Dorážíme do Krumlova, kde probíhá menší nákup. Loučíme se s Kulem, který jede do Prahy. Nasedáme na bus do Zubčic, Kulemu bus ujel. Když jsme došli do tábora, zjistili jsme, že Marino s Užem jsou oficiálně přeživší. K večeri byl vařený květák, na který nám nasypali strouhanku. Byli líní to smažit. Pak se šlo spát.

Bart

12. den – družinovka Kamzíci Kšanda

Dnes jsme šli na družinovky, hned po nástupu jsme se sbalili a vyrazili. Šli jsme do Sedlice, abychom si natočili vodu na večeri. Natočili jsme si vodu a pak vyrazili.

Šli jsme ještě chvíli a pak si Pepa vzpomněl, že nemá čelovku, a tak se vrátil a pak se šlo dál. Když jsme se utábořili, tak jsme si dali miláno a šli spát.

100n

Opékač kuřat byl předělán na houpač hamaky

13. den – družinovka Kamzíci Kšanda

Dnes když jsme vstali, tak jsme se nasnídali, sbalili a šli, a pak Kšanda řekl: „Za chvíli budeme odbočovat.“ Tak jsme šli dál a najednou jsme začli stoupat. Stoupali jsme dlouho, přitom žádnou odbočku jsme ne našli. Když jsme vystoupali obrovský kopeček, zjistili jsme, že máme odbočovat až na kopci. Potom jsme šli po žluté turistické značce, vesnici jménem Omlenička, kde jsme si dali oběd.

Potom jsme pokračovali do Rojova, odtamtud do Věžovatých Plání a potom do tábora.

Vincent

Novopečený přemysl Oliver

13. den – družinovky Kamzíci Vinyl

Ráno jsme se vzbudili kolem 8. hodiny. Spali jsme pod Lověšickými Rovněmi. K snídani jsme měli miláno ze včerejška a müsli. Vyšli jsme a po několika hodinách jsme došli do Suchého Dvoru (statek). Potom jsme došli do Záluží, za Zálužím byl ohradník, tak jsme ho přelezli. Vyšli jsme na kopeček, rozhlédli jsme se a 200 metrů před námi stálo stádo krav.

Kaštan se zarazil a začal dělat protesty, ale Vinyl ho zkontroloval a šli jsme dál. Když byly krávy od nás pouhých 40 metrů, šly se podívat, co děláme. Kaštan začal utíkat k ohradníkovi a řval „Pomoc! Pomoc!“ a k tomu říkal, jak nás zabijí a teď nás obklíčují a chtějí nás rozdupat. K tomu dodal, že až Vinyl přijde s další blbostí, tak už to neudělá. Vinyl stál na místě, protože když běžíš tak na tebe doopravdy poběží. Tak jsme to celé museli obcházet. O pauze se hádali o tom, jestli nás chtěly zabít nebo ne. Pak jsme prošli Přídolím a dali si oběd (rozsedlý bochník chleba a pomazánkové máslo). Potom jsme došli konečně do tábora.

Tonda

14. den

Dnes ráno se na rozcvičce hrála slepá bába a ke snídani byl trochu nedostatek rohlíků s lučinou, marmeládou a povídky.

Po nástupu a bodování úklidu bylo předlouhé čtení a posléze se hrála divadla. Víme jen, že Mrkev tým měl zakomponovat Toma a přehrádku a použít kanystr a sběračku. Zbývající dva týmy měly něco s Králem a s Vévodou.

K obědu byla ne všemi oblíbená koprovka, která se ale celkem povedla.

Od rána bylo zataženo, jen na chvíli po poledním klidu se zlepšilo počasí, a tak jsme šli hrát IQ 0, které se Oliver z neznámého důvodu snažil přejmenovat na XR 8.

Pak se šla hrát vybika a ke svačině byly buchty. Konečně přišel dlouho očekávaný dešť. Hřmělo, ale žádná bouřka nakonec nebyla.

Po večeri, ke které byly topinky, se šlo hrát Palermo a za chvíli se šlo spát.

Marino

Ve službě

15. den

Ráno jsme se vzbudili s tím, že tak trochu chybí rádci. Nevím, co byla rozcvička, byla jsem nakoupit. K snídani byla mokrá pohanka, kterou museli nandavat cedníkem, aby z ní okapala voda. Na nástupu Šimon „zahodil“ 15. den. Pak se hrála hrátka, při které jsme se museli poslepu oblíkat. K obědu byl kuskus s tuňákem, který Prokop nejprve patřičně schoval za výtvarku, za což byla Mrkev našťvaná.

Po obědě a poledním klidu se hrály pevnosti – každý tým si v muldičkách postavil pevnost a pak se měřilo, jak dlouho vydrží útok. Vyhrál tým Už s jejich pár klacky na zemi a 52 sekundami. Prohrál tým Marino, i když měli zdaleka nejbytelnější pevnost. Špatně si pověsili vlajku. Pak byla svačina – jogurt s medem a jablky. Zase dlouhé volno. Začalo pršet. K večeri bylo lehounce spálené niváno. Také jsem slyšela něco o vaření těstovin v kamnovci, ale možná to byly jen báchorky. Večer se četlo a pak se šlo spát.

Bart?

16. den

Po nástupu jsme šli hrát hru probíhání s konví (probíháte okolím tábora a útočí na váš tým ostatní týmy hadrákama (Vyhrál tým Zavínáč, pak Štika, a nakonec tým Kapr.) Potom jsme šli na kolíky. Po kolících byl čas a počasí na to, abychom se šli koupat do Zubčické Louže (*nešlo se do Plání náhodou?* Pozn. redakce). Večer přijela příprava.

Tonda

17. den

Ráno byla snídaneň. Jaká to nevím. Pak jsme dostali šifry, které nás dovedly na místa, kde byly suroviny. Z nich jsme měli uvařit oběd. Celkem to šlo. Rádci si drze uvařili miláno, zbytek musel improvizovat. Výsledky: Kapr – slaná trochu karim obarvená rýže, Štika – bramboráno (brambory s protlakem), Zavínáč – těstoviny s bůhví čím. Po jídle se hrála hra, další. Chodil jsi po stanovištích a plnil tam úkol, za který jsi dostal mušli. Za ty se pak dalo koupit sušené ovoce nebo nějaká výhoda (nemusí vstát na budíček, horké

granko atd.). No a pak byla věca a pak bylo hrani ve sněmáku. Fakt záživný.

Hlášky:

Týmy ukazují, co přinesly za užitečné rostliny: Vtip: „ostružiník, maliník, jeřábík.“

Hraní v týpku. Kristián: „Bylo by to krásný, kdybys mohl zahrát Kladivo.“

Pupek: „To bych si tak přál.“

Petra na nástupu: „A když hlídáte a chodíte po náměstíčku, není potřeba svítit. To bych vás případný útočník hned viděl. Lepší je si někam zalízt.“

Někdo potichu: „Třeba do spacáku.“

Riskuj: První tým nesprávně odpověděl.

Kšanda: „Chce si další tým tu otázku vzít?“

Druhý tým jednoznačně: „Jo!“

Pepa: „A jak zněla otázka?“

Pavián: „Co je to gastronomie?“

Vinyl: „Něco jako astronomie, akorát s G.“

Otázka: Co je to jáhly? (Nikdo neví)

Kaštan: „Loupané proso!“

Pavián: „Loupané prase?!“

Pavián

18. den

Vinyl vyrobil popelnici na plasty. Je to vykotlaný kmen stromu, z kterého nejdřív vyhnal vosy (nechal ho dva dny ležet v potoce) a pak ho postavil k vrbě, dal do něj pytel a upletl z prutů víko. Je to docela pohodlné, jen přijít, zvednout víko a vhodit odpadky dovnitř.

Vinyl

Hlavně se neprokecnout

1. slavnostňák hlášky

Oliver zrušil panáka.

Někdo: „Super, konečně se můžeme ohrát.“

Kule: „A natáhnout si nohy!“

Krteček: „Kule, jo, my víme, že máš dlouhý nohy, ale zas tak moc teda ne.“

Petra

20. den

Ráno, po rozcvičce, snídani a nástupu vyrazily týmy každý jinou cestou k le-síku nad Věžovatkami, kde sehrály hru na přinášení dřívěk očíslovaných podle určené řady čísel. Po této hře se část na-ší skupiny vydala nejkratší cestou do tá-bora, část šla krást hrášek (Kule a Bohá-či) a já, Bart a pár Stegíků jsme šli s Ta-touchem v domnění, že zná kratší a lep-ší cestu. Nebylo tomu tak. Šli jsme po ces-tě, která se nejprve slibně stáčela k tábo-ru, vzápětí však uhnula na zcela opač-nou stranu a vyplivlo nás to na louce nad Sedlicí, odkud jsme již trefili cestou ke křížku. Po cestě jsme (ne)poznávali kytic-ky a ověřili jsme si, že jsme včera skuteč-ně sbírali borůvky na nejhorším možném místě, protože skoro všude jinde jsou ke-říky přímo obsypány obřími borůvkami. Po cestě měli Stegíci debatu, jak je vlastně velký krtek, nakonec se shodli zhruba na správné velikosti, i když Roman nejprve ukazoval něco přes půl metru. Když jsme se vrátili, byl oběd.

Z odpoledního programu si taky moc ne-pamatuju, protože jsem usnul (a taky píšu zápis se zpožděním), ale myslím, že týmy probíhaly branky v lese s týpiovkou a pak se hrála vybika (*nebo to byl 19. den, pozn. re-dakce*). Po svačině se týmy sbalily a šly pře-spat do lesa za loukou nad Medvídkem. Tá-borem se okamžitě rozběhly spekulace, jest-li se jde na závěrečňák, nebo ne, které nejví-ce rozrušily Stegíky, i když nejspíš nemají moc představu, co to ten závěrečňák je.

Když týmy dorazily na místo, postavili si všichni tropika a plachty, uvařili si milá-no a poté se ještě zpívalo u ohně.

Kristián

Čekání na Godota (nebo latrínu?)

21. den

Ráno byla k snídani mokrá pohanka. Po nástupu se hrálo živé člověče nezlob se. Bě-hat do kolečka po mokré trávě je fakt sran-da. Potom jsme hráli živé pexeso. K obě-du byly smažáky. Odpoledne se šlo kou-pat. Potom se šly hrát kolíky na louku nad Medvídkem. K večeri byl salát s těstovina-mi. Potom se hrálo a šlo se spát.

Bart

22. den – závěrečňák

Dneska byl závěrečňák. Byl divnej, ne-přespávalo se. Bylo tam pár stanovišť. Prv-ní stanoviště bylo o legendě. Byla tam ře-ka Mississippi. A byla tam slacklina a za ní byla „voda“. Museli jsme se nadechnout a vydržet „pod vodou“ co nejdéle. Druhý úkol bylo udržet se na hrazdě. Říša vydržel na hrazdě stejně jako Kaštan. Druhé sta-noviště byla lukostřelba a potom jsme ale zjistili, že se to dělí 7. Třetí stanoviště by-lo rozdělování ohně. Nejtěžší bylo rozdělat ho z dvou klacíků (*rozdělování třením dřev, pozn. redakce*). Jeden držel ze shora a dva tahali za provaz. Nám se to jen rozcoudi-

lo. Čtvrté stanoviště bylo o tom, že Mrkev řekla, že jí nějací zlí lidé lidé schovali věci a museli jsme je najít. Našli jsme skoro všechny až na bujón.

Páté stanoviště nás potěšilo, protože jsme měli pořádný hlad. Museli jsme poslepu najít jídlo na oběd. Byly tam tatranky, máslo, chleba, sýr a salám. Potkali jsme tam další tým. Otravovali jsme Olivera tím, že jsme chtěli další tatranky a marmeládu. Šesté stanoviště vypadalo jako měření na mapě, ale nebylo to měření. Cestou jsme potkali Zavináče, jak po nich Pedro házel jalovec. Báli jsme se, že nás to taky čeká. Hráli jsme 6. smysl. To jsme my Kapři podělali. S městy to šlo, napsali jsme všichni Prahu. Se zvířátkama nám to moc nešlo. Nejvíc bylo sice psů, ale já jsem napsal zajíc. S filmy jsme to nejvíc projeli. Já napsal Harryho Pottera, někdo Star Wars a pak nějakýho medvídku.

Sedmé stanoviště bylo ochutnávání věcí. Dali nám sůl a koření. Já to měl docela dobrý. Někdo měl jalovec, někdo nové koření

a já sůl. Pak jsme zachraňovali černocho Jima. To bylo tak, že jsme byli v lese, tam byly dvě oživovací místa. Museli jsme se dostat přes cestu na louku. A byli tam rádci, kteří po nás stříleli. Vinyl střílel foťákem.

Jednou Krteček hrál, že zastřelil Olivera. Někdo: „Zemřel tak jak žil, ožralej ve tmě a s puškou v ruce.“

K slavnostní večeři bylo dobré jídlo – tortilly.

Ríša

22. den – závěrečňák

Na rozcvičku jsme měli dobrovolnou hru, že jsme sbírali kuličky, každý mohl jenom jednu, bylo jich 10. Jako druhou hru, jsme měli, že se někoho dotkneš, řekneš mu, kdo je a on to rozšíří. Potom jsme měli trochu volného času a potom pískli nástup a Oliver řekl, že se půjde na závěrečňák. My šli jako první. Když jsme se sba-

100n

Závěrečný slavnostňák

lili, šli jsme k prvnímu stanovišti, kde byl Pupek a měl výdrž.

Potom jsme šli ke druhému stanovišti, kde byl Krteček s lukostřelbou. Potom jsme šli ke Kulemu, kde jsme museli rozdělat oheň lupou a dřevem. Po Kulem byla Mrkev, kde jsme museli najít věci, napsat je na papír a dát Mrkvi. Potom jsme šli k Prokopovi, který nám dal za úkol 6. smysl. Kdy jsme měli vědět, kdo má co radši.

Dál jsme šli k Šimonovi a ten měl za úkol ochutnávat věci poslepu. Mně dal kyselinu citrónovou a cukr. Potom nám Šimon přečetl jednu kapitolu z knihy a potom jsme čekali na zbytek. Při poslední kapitole tam začali přicházet zlí lidé, kteří uvěznilí Jima. Pak tam přišel Pupek a začal nám vysvětlovat další hru. Říkal, že po nás rádcí budou „střílet“. A že se potom máme vrátit k Prokopovi nebo Šimonovi, kde jsem se oživil.

Po vrácení do tábora jsme měli volný čas a k večeri byly tortilly. Ta tortilla mi všude padala. Pak jsem šel spát.

Filip

WANTED!

WANTED!

Poněkud rozpitý Krtek – za ulovení byla mušličkovém odpoledni vypsána odměna

Dochované šifry z honby za pokladem

1) Správný směr je podél potoka. To ale není všechno. A poklad na vás čeká. Rozhodně si vezme lopatu. A dejte se do kopání.

4) 17:02 4:09 11:07 9:02

/hodiny+minuty

CH

Válecí tábor – Jak jsme dělali lumpárny

Ahoj, napadlo mě, že bych sem mohl napsat pár tipů na táborové lumpárny, které jsme (poměrně) úspěšně vyzkoušeli na Válecím táboře 2021...

Lumpárna 1:

První dva dny Válecího tábora jsme se snažili (já, Kaštan, Pepík, Ztráta, Kuba M.) prosadit noční hlídky. Neúspěšně. Napadlo nás tedy, že bychom měli nějak dokázat, že jsou hlídky potřeba. Tak došel Kaštan a Kuba M. v noci zapustit doprostřed náměstíčka do země zubříkovku. Nijak to prosazování hlídek nepomohlo. Nevadí, asi je potřeba nějaká lepší lumpárna....

Lumpárna 2:

Napadlo nás, že bychom mohli večer, když budou dospělí ještě ve sněmáku, zapálit uprostřed náměstíčka velikou fakuli. Dospělí nám sice na začátku tábora řekli, že nesmíme dělat ohně bez jejich vědomí, nezbylo než doufat, že si hořící fakule uprostřed náměstíčka všimnou). Dva dny

jsme připravovali obrovskou fakuli na cca 2metrové tyči a asi tak s 1 kg smůly (smůlu jsme do fakule nastrkali neroztavenou, abychom nemuseli kvůli tavení rozdělat ilegální oheň – fungovalo to skvěle). V noci z 10. na 11. srpna jsme šli do akce. Kolem 10. hodiny večerní se výzvědné hlídky Kaštan&Vtip proplížily od našeho spacího místa u věží na klíčová místa – k lávce a k brodu, aby zjistily situaci v táboře. Situace byla následující: zhruba každé tři minuty prošel po náměstíčku někdo s čelovkou. To nevypadalo úplně idálně, přesto jsme se rozhodli akci uskutečnit. Od našeho pelechu u kamenných věží jsme se s fakulí a spoustou placáků (ty jsme chtěli položit na louku pod fakulí, aby se nezničila (doufejme, že je zde myšlena louka a ne fakule, pozn. redakce)), vyrazili směr tábor. Lukáš a Pepík zůstali na sportovce s fakulí a naše bezpečnostní jednotka skládající se ze mě, Kaštana a Kuby M. vyrazila obeskládat připravenou díru na zapíchnutí fakule ka-

Ilustrační foto z tábora (foto Vinyl)

meny. Jaksí nám nedošlo, že ve tmě se taková díra bude hledat dost špatně, našli jsme ji tak po 20 minutách. Obeskládali jsme ji placákama a vydali jsme se zpět na sportovku, kde čekal Lukáš, Pepík a fakule. Dohodli jsme se, že já a Kaštan půjdeme fakuli zapálit a ostatní se budou dívat od lávky. Poté poběžíme všichni ke věžím a budeme dělat, že spíme, kdyby nás tam přišli zkontrolovat. Problém byl ten, že po náměstíčku pořád někdo chodil a mě s Kaštanem se tak nenaskytla příležitost fakuli zapálit. Po cca. 2 hodinách snažení se doplážit doprostřed náměstíčka s fakulí, odešli všichni dospělí spát:) Tak jsme došli s fakulí doprostřed náměstíčka, postavili ji a..... fakule sklouzla po tyči dolů. Tak jsme ji opravili (upevnili fakuli klacky) a postavili ji znovu. Jen co jsme ji postavili, vyšel někdo z jednoho stanu a tak jsme se museli spasit hrdinným útekem za keř, při kterém jsme si neopoměli namočit nohu v kanálku. Počkali jsme, až ten bídaček zaleze zpět do stanu a pak jsme šli zase fakuli postavit. Tak jsme ji postavili, já jsem vyndal z kapsy Pepíkův zapalovač, škrtl jím a zapalovač nefungoval. No to snad není možný!!! Tak jsme došli ke věžím pro sirky a přibrali tam Lukáše a Kubu Marka ať se jdou taky podívat. Sirky byly provlhlý, nicméně se mi asi na čtvrtý pokus povedlo jednu sirku zapálit a pak už fakule chytila jako nic. Nečekali jsme až fakule dohoří, urychleně jsme se přemístili ke věžím a rychle do spacáků. Ráno jsme se od Křečka, kterého to vylekalo, že snad hoří sněmák, či co, dozvěděli, že fakule sklouzla po tyči na zem, ale plamen to byl takový, že sahal Křečkovi nad hlavu..... No tak doufejme, že po této události příští válečák budou hlídky!!!

Mimo lumpárny jsme taky (já a Kuba M.) sbírali borůvky – nasbírali jsme ve dvou 10 litrů. Taky jsme udělali šifrovačku pro ostatní. Jednu z šifer máte dole pod zápisem. No, víc už si toho nepamatuju.

Vtip

Šifra:

Pan Moučka vstával v jedenáct. Došel na tramvaj číslo osmnáct. Vystoupil na Karlově náměstí. Tam si koupil devět tun lihu. Doma do lihu přidal dvacet šest tun ovoce. Předestiloval to pětkrát. Po dopravní nehodě policie zjistila, že pan Moučka měl v sobě jedenáct promile alkoholu.

Řešením šifry je místo poblíže tábora.

Put'ák – Černá Hora 2021

8.–19. 8. 2021

Letos konečně došlo na dlouhá léta plánovanou cestu do Černé Hory a to i přes značně nejistou covidovou situaci, ale nebudu zdržovat a nechám vyprávět postupně všechny účastníky putáku.

1. den (pondělí 9. 8.)

Obligátní odjezd autobusu směr Vídeň nepřinesl nic zajímavého; ve složení Bobeš, Krteček, Kule, Pupek i já jsme se vydali na putování. Během cesty s nasazenými respirátory nás krom zpoždění stihla otrávit partička spolusedících (opravdu hlasitá) a hudba (opravdu divná), která zněla ze sluchátek jednoho z nich.

Ve Vídni jsme měli na přestup dvě hodiny, které nám zkrátilo výše zmíněné zpoždění, moje hledání Billy k dokoupení potravin, jež jsem samozřejmě nechal doma/nezval

a konečně naprosto šílené značení místa odjezdu našeho busu.

Obecná moudrost: „Čím více na východ, tím intenzivnější zážitky z dopravy“ opět prokázala svou platnost (jakkoli to mohlo být daleko horší). Za Krtečkem seděl jakýsi podnapilý pán, který se tvářil, že začne každou chvíli zvracet (a alkohol, který z něj byl cítit, to dosvědčoval); naštěstí to mělo pro Krtečka důsledek jenom v tom, že na něj během noci padal. I když jsme věděli, že odjíždíme z postoru EU, strávili jsme posledních pár hodin dostupného internetu a přejezdu hranic do Srbska bychom si nevšimli, pokud by nás klasicky nerozradostnily hraniční kontroly.

Klaxon

2. den (úterý 10. 8.)

Plán příjezdu do Bělehradu byl následující: v 4:45 vystoupit na autobusovém nádraží a nějak se dostat do Rakovice (o které jsme

Pupek odpočívá na nádraží Topčider (foto Kule)

Pupek spí raději venku je dusno (foto Kule)

si nebyli jistí kde asi je), odkud měl odjíždět vlak. Naštěstí jsme se ještě v busu seznámili s partičkou 3 velmi mladých Srbek, které nám pomohly s internetovým připojením najít spoj. Bohužel jsme se na nádraží docela ztratili, a tak nám jejich pomoc byla k ničemu. Po chvíli rozmyšlení jsme se ptali taxikáře, za kolik by nás odvezl, a nakonec se rozhodli se během rozbřesku nechat odvézt. Mohli jsme obdivovat probouzející se město – jehož docela velkou část mimochodem zabíral opravdu velký park – a řídící skills našeho pana taxikáře (tj. hra na to, že dopravní značení neexistuje). (nakonec nás odvezl do Topčider, což je o zastávku dříve, než Rakovica, ale náš vlak tam stavěl též).

Topčider je slepá zastávka na předměstí srbské metropole – Ideální ke spaní a čekání cca 3 hodiny na vlak.

Ten byl ovšem sám o sobě – nebo spíše jízda v něm – pozoruhodný. Ze začátku nebylo z okýnek na co koukat (stejně jsme potřebovali spát), ale časem mohly být pozorovány opravdu zajímavé scenérie. Snad první opravdu zajímavé místo se jmenovalo tuším Užice, kde jsme obdivovali mimořád-

nou brutalistní architekturu (stojí za vygooglení!). Za ní se otevírala údolí nepochybně patřící do krasové oblasti. Kvůli obtížnému prostředí je trať po celé délce (tj. Bělehrad-Bar) jednokolejná, vede skrz 254 tunelů a 435 mostů. 9 kilometrů leží na Bosensko-Hercegovinském území. Pravá sranda ale začala až na Černohorské části trati. Tam musí prudce zklusat až k moři skrz ještě dramatictější krajinu. Na každém viaduktu vlak zpomalil na cca 15 km/h – a vzhledem k jejich stavu nebylo divu. Z šíleně přetopeného vlaku, kde se nedalo dýchat jsme vystoupili v Kolašíně, městě kousek za hranicemi, s pěkným, cca 3hodinovým zpožděním.

Zbývalo nám doplnit vodu a vystoupat soumrakem 300 výškových metrů na kopec s příznačným názvem Trnová glavica.

Klaxon

3. den (středa 11. 8.)

Den třetí pro nás znamenal výstup do hor za velikého vedra. Po dlouhé snídani jsme se (stále rozlámaní z vlaku) pustili bučinou zarostlým údolím směrem vzhůru ke klášteru Čirlovac. Toho jsme úspěšně dosáhli

a celí zpocení jsme se s prázdnými laškami vrhli k venkovnímu kohoutku nově vzhlížející fary. Po neúspěšném pokusu dostat se do kláštera do kterého se nesmí v kraťasech jsme vyrazili dále do stoupání. Po hodně chvíli pak kolem nás s úsměvem projel mnich, který si po strmé a neupravené cestě drandil ve svém teréňáku. Na oběd jsme se rozkydli u kaple na vrcholu kopce, odkud jsme již mohli vidět okolní hory a takéž Černohorskou rozestavenou dálnici. Jakmile jsme dojedli a chystali jsme se k odchodu, spustila se bouřka, jenž nás zahнала do nedostavěných a našťastí dosud nepoužívaných kadibudek poblíž oné kaple (která byla bohužel zavřená). Z těchto kadibudek jsme pak dobrou půl hodinu pozorovali Thorovo řádění v podobě solidních blesků. Když pak bouře přešla, vydali jsme se hřebenatou cestou, ze které jsme pak ke konci dni sešli do údolí a celí šťastní se vyráчали v ledovém potůčku.

Pupek

4. den (čtvrtek 12. 8.)

Okolo sedmé ráno jsme byli probuzeni hučením kulecího vaříče do chladného, mírně zataženého rána. Po snídani jsme vyrazili mírným stoupáním směrem na Klisuru (1827 m n.m). Cesta zde vedla po hřebeni asi 1800 m n.m. ale i tak flóra vypadala jako v českých údolích. Za Klisurou jsme prošli okolo betonového skeletu pravděpodobně budoucí horní stanice lanovky, a pokračovali po celkem frekventované šterkové cestě pod Troglavu. Zde jsme se oddělili od cesty, a stoupali asi dvě stě výškových metrů kolmo po erodované sjezdovce. Poté jsme se znovu připojili na šterkovou cestu, po které jsme šli až k hoře Žekova Glava (2122 m n. m), na které je velký vysílač, ke kterému se ale nedá dostat. Na to, že jsme byli dost vysoko, zde byl docela provoz, v Černé Hoře funguje vysokohorská turistika trochu jinak: Teréňákem se vyjede na co nejvyšší místo v okolí, zde si člověk pořídí pár selfie,

Kaplička na vrcholu. Blíží se bouře (foto Kule)

Šiško jezero (foto Kule)

a jede se zas dolů. Proč my se na těch horách vždy tak dřeme? Za Zekovou Glavou jsme sklesali na nižší hřeben, kde jsme za úporného vedra poobědvali. Následovala dlouhá cesta po vrstevnici po úbočí protějšího hřebenu.

Po asi pěti kilometrech jsme dorazili do sedla pod horou Crna Lokva, odkud jsme začali klesat nádherným údolím k Šiško jezeru, kde jsme plánovali přespát. V celkem špinavém jezeru jsme se vykoupali, a v osadě poblíž nabrali vodu. Místní včelaři nám nabízeli med, ale cena 6 € za půl litru medu byla trošku moc. Od jezera jsme se vrátili kousek výš do onoho krásného údolí, kde jsme si postavili stany, uvařili večeři a šli spát.

Bobeš

5. den (pátek 13. 3.)

Už za svítání okolo našich stanů začali projíždět místní sběrači borůvek ve svých rozmlácených Vokswagnech z osmdesátých let. Po asi hodině sbírání se poblíž nás začala srocovat asi desetičlenná rodi-

na, která nevypadala moc přátelsky, usoudili jsme, že je čas vyrazit.

V osadě u jezera jsme znovu nabrali vodu, a pokračovali dál strmým údolím směrem k městu Mojkovac. Po pár kilometrech po ovčích cestičkách jsme dorazili k malé osadě, odkud jsme dál pokračovali po zpevněné cestě, dokud jsme nenarazili na stavbu nové silnice. Zde jsme chvíli pozorovali bagristu snažícího se naložit do nákladního vozu kámen o velikosti menšího automobilu. Poté, co byl kámen úspěšně naložen, jsme odbočili ze stavby a pokračovali po vrstevnici na levé straně údolí. Po této cestě jsme došli až nad Mojkovac, kde jsme poobědvali.

Po obědě jsme sklesali zpět na velmi prašnou stavbu silnice a dál k řece Tara, pod železniční most přes který jsme jeli vlakem směrem na Kolašin. Protože bylo úporné vedro, rozhodli jsme se zde strávit odpoledne koupáním. Krteček s Pupkem s místní mládeží skákali z nakloněné opuštěné drážní stavby do tůně pod ní.

Pozdě odpoledne jsme vyrazili na nádraží v Mojkovaci hledat vodu. Nakonec

jsme museli obejít skoro celé město, protože jsme nebyli schopni najít cestu. Na nádraží našťástí voda byla, a po kratší pauze jsme znovu vyrazili. Rozhodli jsme se, že tentokrát celé město už obcházet nebudeme, a tak jsme pokračovali dál po železničním náspu. Z železnice jsme se odpojili kousek za mostem, pod kterým jsme se koupali a pokračovali dál po hlavní silnici, což byla jediná cesta vedoucí naším směrem. V tuto chvíli už jsme za sebou měli asi dvacet kilometrů a byli jsme dost utahaní, na náladě nám nepřidávali troubící motoristé a kamiony, které se nám jen těsně vyhýbaly. Nakonec jsme zdárně došli do dalšího údolí, kde jsme odbočili na menší silnici a pod kamenolomem a dráty vysokého napětí jsme našli místo na spaní.

Bobeš

6. den (sobota 14. 8.)

Ráno jsme vstali poměrně brzy (na naše poměry), posnídali, někteří se ještě vykoupli v potoce, protože měl být na nějakou dobu posledním místem s možností umytí se.

Pak jsme vyrazili s vidinou děsivého stoupání, kterého jsme chtěli alespoň část stihnout, než začne být nesnesitelné vedro. Po cestě jsme potkali pomníček, který fungo-

val i jako studánka a nabrali si vody, co jsme pobrali, protože tam, kam jdeme je prý vyprahlá pustina (tak nějak to podával Kule).

Stoupání začalo zvolna. Šli jsme po asfaltové silnici poměrně obydleným údolím a cesta nám rychle ubíhala. Minuli jsme ostružinové plantáže a „Etno house“ – turistickou atrakci, kde má návštěvník možnost bydlet jako starý Černohorec. Čím dále jsme stoupali údolím, tím více civilizace řídla, až se i naše asfaltka změnila v prašnou kamennou cestu. Tou dobou už slunce vylezlo vysoko a začalo pálit. Chvíli před polednem jsme došli na konec obydlené části údolí, ještě jednou jsme překřížili potok, který jsme spíše tušili pod kamením a vyrazili v serpentýnách prudce vzhůru. Brzy jsme byli unavení prudkým stoupáním a pražící slunce a batoh plný vody moc nepomáhali, proto jsme využívali každý stín, který působil, že se do něj všichni vejдем, k pauze. Při jedné takové pauze jsme potkali Němce, kteří sjížděli dolů v terénním obytnáku (netušil jsem, že něco takového existuje).

Po dalším stoupání jsme se rozhodli, že náš původní plán obědvat až v sedle je trochu přehnaný a vyčerpaní jsme se zhroutili do stínu na obědovou pauzu, při kte-

Kostel v Kružici (foto Kule)

Odpočinek u řeky Tary (foto Kule)

ré jsme s Klaxem soutěžili, komu se únavou víc klepou ruce. Po obědě všichni vytáhli své železné zásoby dobrot a v polospánku jsme si užívali větrák, který občas zafoukal. Jenomže jsme ještě nebyli v cíli, tak jsme si opět vzali batohy a vyrazili jsme na posledních 300 výškových metrů našeho stoupání

Krteček

7. den (neděle 15. 8.)

Vstáváme ve 4 hodiny za svitu hvězd. Den před tím když jsme se procházeli kolem westrnového kostela v Kružici někoho napadlo, že by stálo za to vydat se na východ slunce na nejvyšší vrchol v okolí Jablanov Vrch. To získalo podporu a nakonec jsme přesvědčili i Bobše. Rychle balíme stan a vyrážíme. Vzhledem k nedostatku světla si svítíme baterkama a orientujeme se podle GPS navigace. Na úpatí Jablanova Vrchu již zhasínáme baterky a stoupáme stále výš. V závrttech je jako před lety plno sněhu, máme tedy jistotu zdroje vody. Vychází slunce a my jsme na nižším vrcholu Jablanova vrchu. Užíváme si východ Slun-

ce a přesunujeme se k vrcholu kde je jakési kamenné závětří. Rychle zalézáme do spacáků a snažíme se trochu prospat. Po kratším odpočinku vaříme na vařiči čaj nebo kafe a snídáme. Vyrážíme raději na cestu, aby nás polední úpal zastihl až někde při odpočinku. Sestupujeme do podivného vyprahlého údolí. Hledáme vodu. Jakýsi horal na koni se nad námi ustrne a jde nám ukázat zřejmě jedinou vodu na planině. Jde o jakýsi temenec přikrytý prknem zamezujícím odpar vody. Poděkujeme a nebereme si vodu. Procházíme kolem divně zbarvených jezer spíše však louzírek. Na oběd se chceme zastavit pod skálou, která jediná vrhá stín. Bohužel je toto místo znehodnoceno místním dotěrným hmyzem. Byly to mouchy, které nás neustále okusovaly. Nakonec oběd odpískáme a jdeme pryč z planiny. Tento neplánovaný ústup z hor má bohužel za následek ztrátu jednoho dne na horách a „zisk“ jednoho dne u moře. Chceme sejít po cestě z planiny, ale mapa nesedí. Klesáme neznatelnou pěšinkou mezi skalami. Nacházíme studánku s nádhernou studenou

Cáchání v řece Tara (foto Kule)

vodou a tak v nedalekém bukovém lese dáváme oběd, doplňujeme zásoby vody a koupeme se. Osvěžení pobytem ve stínu se vydáváme na další cestu. Pochopitelně se nám cesta zase ztrácí, ale nakonec po chvilce bloudění a klesání strmým srázem cestu nacházíme. V hlavním údolí jsou všechna místa obydlená, nebo jsou to něčí zahrady. Večer je na krku a my hledáme místo pro stany. Nakonec v Gornje Lipovo nacházíme zahradu u zpustlého domku, kde se zabydlujeme.

Kule

8. den (pondělí 16. 8.)

Ráno vyrážíme raději dříve, abychom nějak nepopudili místní. Cesta vede hlavním údolím, po nějakých 8 km u Bistrici Lipovské dáváme na louce opožděnou snídani. Cestou dále potkáváme na otevřené zahrádce pramínek s vodou a tak opět doplňujeme zásoby vody. Přijíždí majitel, ale je celkem vstřícný k našemu nabírání vody. Potkáváme nový zcela betonový kostelík, který je otevřený a tak strávíme nějaký čas jeho prohlídkou.. Pokračujeme údo-

lím až k hlavní silnici vedoucí do hlavního města Podgorice. Silnici přecházíme a míříme k řece Tara, kde chceme přespat. U řeky si dáváme oběd, užíváme si koupele v řece a procházíme řeku proti proudu i po proudu. Pupek nachází nafukovací kruh a proplouvá v něm peřeje. Zkoušíme házet žabky a zase se cácháme v čisté řece. Důkladně odpočatí se přesouváme do cípu louky oddělené několika stromy, kde stavíme stany a sprádáme další plány..

Kule

9. den (úterý 17. 8.)

Ráno přichází majitel nedaleké usedlosti a donáší 2 židle a rakiju. Naštěstí ze stanu vylezli i ostatní a tak se mi daří neurazit pána odmítnutím nabízeného nápoje. Ukazuje se, že pán je panslavista a velice milý a štědrý člověk, před naším definitivním odchodem nás nechá nasbírat si ovoce a dá nám dvě sklenice domácího medu a s ujištěním, že my slované jsme bratři se s námi rozloučí. Zbývá dojít do Kolašina, nakoupit jídlo na další dny a odjet do Sutomore.

Kule

Po ranních alkoholických radovánkách nastal čas na přesun do Kolašina, odkud jsme měli jet vlakem do Sutomore. BTW k mému velkému roztrpčení, protože původně se s cestou k moři počítalo na úrovni hypotetické možnosti. Později se řeklo, že bychom tam mohli jet jen na ráno, abychom se potom mohli vrátit večerním vlakem. Ale ani tato domluva neplatila a tak se z brzkého ranního odjezdu (11. dne) stal večerní dne předchozího („přijedeme tam a najdem si místo ke spaní, ať je čas se druhý den vykoupat“) abychom odjížděli z Kolašina v 10 hodin („přece budeme mít zpoždění“).

Konečně jsme si mohli vychutnat tu nejlepší část černohorské trati (v Černé Hoře jsou dvě tratě přibližně do kříže – jedna vede rovnoběžně s pobřežím do Nikšiče a druhá do hor a dále do Srbska, kříží se v Podgorici). Desítky mostů střídané desítkami tunelů, okolo horské polopouště, Měli jsme i to štěstí spatřit postupně budovanou dálnici, kvůli které hrozí, že Černá Hora přijde o část pobřeží, kterým ručí – staví ji to-

tiž za velmi nevýhodných podmínek prostřednictvím svých firem Čína. Projeli jsme se po nejvyšším (200 m) evropském mostě Mala Riejaka (a do roku 2001 i světovém) a konečně dorazili na Podgorické nádraží – což je stanice o trochu menší, než Smícháč. Tam jsme přestoupili na rychlík směr Bar, po cestě si všimli Skadarského jezera, projeli pod horským masivem Sozina a otevřela se před námi vyprahlá krajina typická pro italský jih.

Po výstupu z vlaku v cca 14 hodin se na nás vrhlo horké bezvětrí – jestliže jsme padali horkem na posledním dni na horách, nevím, jaké slovo bych použil, abych vyjádřil to, co jsme museli vytrpět v okolí letoviska Sutomore. U moře se spolu s vysokou vlhkostí vzduchu stala teplota nesnesitelná, vydali jsme se tedy akutně hledat stín. Na promenádě jsme mezi turisty v plavkách působili s batohy a propoceným oblečením zřejmě působili lehce nepatřičně, ale co už. Po cca 20 minutách hledání místa na pláži (byla šíleně narvaná) jsme našli starou, betonovou budovu, kde jsme moh-

Pláž v Sutomore (foto Kule)

Potkali jsme Daryu (foto Kule)

li squatovat na pár hodin. Uvnitř byla plná odpadků a hniјících ptáků/ryb, ale alespoň tam nesvítilo slunce.

Okolo 16 hodin padlo rozhodnutí, že půjdeme k bývalému monastýru přibližně ve třetině cesty mezi Sutomore a Barrem. Zdálky vypadal opravdu pěkně; relativně zachovalá stavba se tyčila na mysu nad Jaderským mořem. Navíc byl od apartmánů oddělen pěkným piniovým lesíkem. Bohužel ale zblízka tak pěkný nebyl; v životě jsem neviděl větší bordel (radši nebudu popisovat, co všechno se tam dalo nalézt).

Pod monastýrem ale byla docela hezká pláž, která byla v pohodě obyvatelná. To, že byla určena pro nudisty, nás nemohlo rozhodit. Později jsme si na ní i udělali večeri a přemluvili Kuleho, aby nám pohlídal věci, abychom se mohli jít projít na noční pláž. Co se stalo po cestě a tam si z většíny nechám pro sebe, za zmínku snad stojí to, že jsme objevili hospodu, kterou vlastnil nějaký Čech od Berouna. Slevu na pivo nám ale dát stejně nechtěl.

Klaxon

10. den (středa 18. 8.)

Teplota a slunce vystoupaly příliš brzy. Kluci se vydali koupat – tentokrát blíže k monastýru – a já jsem se tam dal do hovoru s nějakým týpečkem, který mi potvrdil to, co jsem si myslel od minulého dne: byla to gay pláž! Tak jsem si to nechal pro sebe a nechal je se koupat (později byli trochu překvapení).

Asi v 11 hodin nastal čas k přesunu do městečka Bar, odkud nám měl jet večer vlak. Cesta to byla většinou po silnici, ale zvládli jsme to a odpoledne strávili dospáváním na zahradě nějakého zámku (muzea černohorských námořníků – kadetů) a v mém případě i hledáním wifi, abych si mohl stáhnout ořkovací certifikát.

Večer už byl ve znamení definitivního odjezdu z Černé Hory.

Klaxon

11. den (čtvrtek 19. 8.)

Jak to už tak v noci bývá, z vlaku nebylo vidět nic, a tak nezbyvalo, než spát nebo se o to alespoň pokoušet. Během noci se Krteček (a posléze my všichni) sezná-

mil s Ruskou Daryou, která seděla vedle něj (a když usla, tak jí na něj pravidelně padala hlava).

Ranní příjezd do Bělehradu byl očekávatelný. Na snídani jsme si vylezli kus za vlakovou zastávku Topčider do parku (kvůli Kuleho vyjadřované nelibosti nad dobou, kterou hrajeme Bang) a vydali se skrz něj k centru Bělehradu, který vypadal překvapivě obyvatelně. Byl relativně čistý (ačkoliv na něm bylo poznat, že se v něm v posledních dekádách rází přístup města plánovaného pro auta a nikoli pro lidi) a obyvatelný.

Bělehrad je velikostně srovnatelný s Prahou, nachází se na soutoku a Sávy a Dunaje a jeho největší pamětihodností je pevnost uprostřed Kalemegdanského parku. Ta byla založená již ve starověku Římany a dnes vzhledem připomíná Vyšehrad.

Hrad jsme si samozřejmě prohlédli, ale opravdu nás zaujala stálá bizarní přehlídka armádních vozidel. Samozřejmě byl kult srbské armády. Během odpočinku na hradbách jsme potkali Daryu, se kterou jsme došli až na autobusové nádraží.

Parčík u něj posloužil jako skvělé místo k uvaření tzv. Horácovy pomsty (jídla, jehož vaření jsme odkládali až na samotný konec puťáku).

Poslední drama nás čekalo při vstupu na autobusové nádraží. Místo, kde jsme před cca 9 dny vystupovali, bylo zřejmě určeno právě jen pro výstup. Nástupní areál byla dost ošklivě vypadající budova s obdélníkovým dvorem, odkud odjížděly autobusy. Vstup na něj byl ale zpoplatněn – což zprvu nebylo poznat. Přibližně deset minut před odjezdem našeho spoje jsme tuto informaci vydolovali z paní prodáváčky a zkusili hledat, kde bychom si mohli vyměnit peníze. Cca 6 minut před odjezdem jsme objevili bankomat, který (za určitý poplatek) nám umožnil se konečně skrz turniket dostat s pohodlnou rezervou 2 minut do plánovaného odjezdu autobusu. Do Vídně přijíždíme v pátek 20.8. ráno a přesedáme na bus do Prahy.

Komu se únavou víc klepou ruce? (foto Kule)

Co dodat závěrem? Snad to, že obvyklá nevyslovitelnost (v tomto případě též nenapsatelnost) dojmů z putování musí být nutně opět potvrzena. Sebelepší vyprávění se nemůže vyrovnat reálnému prožitku: frustrace z nedostatku vody a obrovského převýšení, které jsme museli překonat; nádherná řeka Tara v Mojkovači, ve které jsme mohli smýt celodenní prach; návštěva a přespaní v bývalém monastýru obklopená lesíkem se spoustou „artefaktů“ a gay/nuda pláží; západ slunce nad zvlněným pohořím okolo vesnice Prošćenje a jeho východ po ranním výstupu na Jablanov vrch..

Klaxon

Tygrí puťák – Rychlebské hory, Jeseníky

21.–29. 8. 2021

Den 1:

Sešli jsme se na Hlavním nádraží u pokladen (všichni Tygrí kromě Marina, Vinyl a Kule). Z cesty vlakem si pamatují jen to, že jsme hráli nějaké prstové hry, potom jsme přestoupili do kupéček a hráli jsme kostky a nakonec jsme přestoupili do motoráčku a hráli jsme Macháčka. Klikovat na špičaté chodbičky nevypadalo příjemně, tak jednu nejmenovanou osobu napadlo říct název nápoje z horkého mléka. Vystoupili jsme na nádraží asi u Javorníka. Šli jsme pět minut a já si vzpomněl, že jsem zapomněl koupit krupičku. Tu jsme ještě sehnali, ale pár kilometrů za Javorníkem jsem si vzpomněl, že jsem zapomněl kartáček a pastu. Pozdě bylo bycha honit, tak jsme se utábořili u jedné chatky a poprvé vztyčili dvojtropiko. Strávili jsme jednu z nejsušších puťákových nocí. Vzkaz pro budoucí generace: pět lidí se nasucho do dvou tropik nevejde! *(V tom případě bych vám doporučil příště poslechnout Kuleho a vzít si na puťák plachtu, ne tropika, pozn. Vtip)*

Api

Den 1:

Sešli jsme se na Hlaváku ve 12:45 ve složení: Kule, Vinyl, Pavián, Už, Bart, Lórenc, Ztráťa, Vtip. Nasedli jsme do vlaku směr Olomouc a vyrazili jsme. Dojeli jsme do Zábřehu na Moravě, kde jsme přesedli na vlak do Lipové lázně. Hráli jsme Macháčka a kostky, vždy o 20 kliků. Prohrál jsem já a Lórenc. V Lipové lázni jsme přesedli na motoráček do Javorníku. Cestou jsme se bavili o historii a Kule nám popisoval, jak v blízkých lázních kdosi léčil pacienty tím, že je nutil pracovat. V Javorníku šel Lórenc do obchodu koupit krupičku, kterou nevzal. Vysvětlil to slovy: „Když mně ji maminka zapomněla koupit...“. Po tomto zdržení jsme konečně mohli vyrazit. Šli jsme kus od silnice podél potoka, abychom nemuseli jít po silnici. Najednou cestička skončila a my se potřebovali dostat přes potok. Já, Kule a Ztráťa jsme ho přelezli, zatímco ostatní prošli skrz zahrádkářskou kolonii a nakradli jablka. Utábořili jsme se asi po 3 km drze u nějaké chaloupky. Večere byla vlastní a poté hrál ještě Vinyl na kytaru. Poté jsme šli spát.

(všechny foto Kule)

To vypadá na nějakou zlomyslnost

Den 2:

Ráno jsme se nasnídali závinů. Poté Kule s Vinylem pozorovali černé čápy a já se byl s Kulem koupat v rybníce. Strašně tam smrděl jezevec (pravděpodobně). Vinyl a spol. chvíli četli, ale bylo to komplikováno tím, že se Pavián a Už nemohli dohodnout, kdo bude číst „krásnou dívku“ a kdo „lehce úchylného vojína“. Vyrázili jsme. Asi po dvou kilometrech jsme zastavili na rozcestí. Tam jsme se s Vinylem hádali o zákoně o předjíždění cyklistů (1,5 m odstup). Vinyl vždycky přišel s argumentem a všichni ostatní mu řekli, že ten argument je naprosto nesmyslný. Pak jsme šli dál a Kule se s Vinylem hádal o politice.

Došli jsme k čistému jezírku, vyhnali Bart a koupali se. Skákali jsme ze stavidla, a potom Vynyla ze srandy napadlo, že bychom mohli hodit Užovi do jezírka salám. Já jsem zrovna stál na stavidlu a tak mi Pavián rychle přinesl Užův salám. Tak jsem ho tam hodil. Už na mě zařval ať mu ho vylovím, tak jsem ho vylovil a hodil jsem ho dál. Toto se opakovalo asi 3x, potom mi

Pavián naházal do jezírka můj salám, čínský polívky atp. Tak jsem chtěl Paviánovi hodit do jezírka deštník, ale uplatil mě polovinou müsliťáčky, kterou mi pak nedal (ne, že by mi to nějak vadilo).

Vystoupali jsme do sedla Vysoký Kámen, Kule a Vinyl se hádali o bytové výstavbě. Kule, Vinyl a Lórenc šli na vyhlídku, mezitím jim záhadným způsobem ztěžkly batohy (Vinylovi ne, protože předem vyhrožoval). U Kuleho byly kameny na originálních místech, např. v hrnečku či obalu na drobnosti. Vylezli jsme na Borůvkovou horu. Oběd: Ztráta se snaží Kuleho přesvědčit, aby mu do střelky uznal Vtipův nůž. Hrajeme hru pravděpodobnost, což má za následek např. Užovu facku pro Kuleho, neférově vyhranou facku pro Vtipa (pravděpodobnost 2), Kuleho ručník na rozhledně či Ztrátův deštník plachtící z rozhledny dolů.

Jdeme dál, ke studánce v Polsku (prosím neudejte nás, milí čtenáři). Poté se ztratil Vinyl a spol. Ztráta pro ně obětavě běžel, leč tvrdohlavého Vynyla nepřesvědčil, aby šli naší lepší cestou a ne jinudy, zbytečně moc

do údolí. Cestou potkáváme velmi milého Poláka, který se nás vyptává anglicky na náš názor na polštinu („a přijde vám to jako směšný, srandovní, nebo jaký“?). Jdeme dál mimo jiné přes louku s balíky se kterými si drobně hrajeme. Jdeme přes Zálesí k lesnímu baru, kde stavíme stan, děláme večeri a čekáme na Vynyla a spol.

Den 3:

Ráno hrajeme já, Kule a Ztráťa kostky a Macháčka o to, kdo půjde s hrnečkem ve spodkách pro vodu v dešti (každý šel jednou nakonec). Dojídáme miláno, Vynylova skupina zakopává rýži a vaříme porridge, Vynylva skupina má krupičku, kterou také vyhazuje. Já, Kule a Ztráťa jdeme na Skalny mur do Polska (závorka stejná jako věta v závorce ze dne 2, která souvisí s Polskem). Ostatní se flákají u lesního baru (Lórenc a Vynyl chtěli jít za námi, ale ti ostatní nechtěli.)

Přišli nějaké dvě starší paní, a jedna z nich nám vysvětlovala, jak dřív jezdila pod širák, potom pod stan, potom do penzionu, následovaly hotely a teď jezdí do lázní. My jsme tedy teď na 2. stupni... Po návratu vaříme večeri a jdeme spát do plachty, kterou jsme si přesunuli k Vynylově skupině na krásnou rovinku (chyba).

Den 4:

2:00: Prší jako z konve, máme louže v celém tropiku. Z vedlejšího tropika se ozývá Lórenc: „zabijte mě, ať se netrápím“. Pavián dal nějak dohromady sbor a teď zpívají „Kdož sú boží bojovníci“. Mám mokřej spacák, takže jsem se posunul mezi Kuleho a Ztráťu a ti mě částečně přikryli svými spacáky. Snažíme se spát, ale moc nám to nejde. V 7:00 se pohla smrková dvojnoha, tropiko se pomalu, ale jistě bortí. Vynyl se chodí ptát na nouzové plány, Lórenc chce do Prahy, pořád s tím otravuje a Kule se rozčílí. Po příkazu: „drž hubu a koukej s něčím pomáhat“, Lórenc konečně zmlknul a nálada se poněkud zlepšila. V cca 9:30 balíme a rychle se přesouváme 1 km do Zálesí. V Zálesí Kule přemluví nějakého pána, abychom se u nich v díl-

ně mohli schovat. Rozhovor prý probíhal asi takto:

Kule: „Dobrý den, prosím vás, nemohli bychom se tady u vás někde schovat? Třeba ve stodole, nebo tak...“

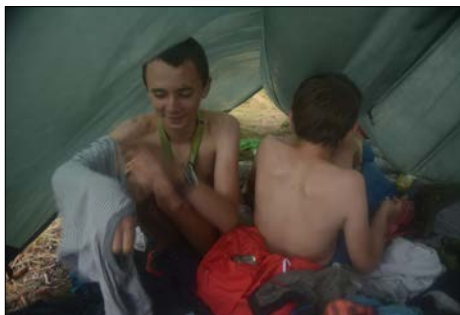
Pán: „NE!! Tam mám auto!“

Paní: „Prosímtě, tak snad je tam můžeme pustit, ne?“

Pán: „Ne, ale tak ať jdou do dílny, tam můžou být.“

Kule: „Dobře, děkujeme moc.“

Sušíme spacáky a oblečení. Hrajeme Macháčka. Vynyla napadlo, že bychom mohli skočit rovnou na poslední stupeň a jet do lázní... Pán se střídavě chodí ptát, jaké jsou naše plány = kdy vypadneme. Paní byla moc hodná a nabízela nám přespaní, ale pánovi se to nelíbí. Poradí nám (ten pán), ať jdeme do Račího údolí, že je to tam skvělý na spaní. Vyrážíme. Po 8 km jsme v tom krásném Račím údolí: auta, bordel jak na skládce, lidi v šatech, no podle naučné cedule je to jedno z nejkrásnějších míst Rychlebských hor. Nacházíme přístřešek LČR s krbem, ohništěm, střechou, kde se smí spát. Děláme obří fajráky jak v krbu, tak v ohništi. Sušíme všechno. Při vaření večere přichází pán s paní a jsou hrozně hodní. Nabídlí nám oříšky, mandle a začali se učit naše jména a přezdívký (Paviánovi říkali Talián). Uvařili jsme večeri, ti dva začali nalévat Kuleho a Vynyla lahví piva a slivovice. Potom nám dali sušenky a Vynyl hrál na kytaru. Pán byl trochu opilejší a byl ta-

Příprava na úprk

Pan Lórenc

kový brebentivý. Jeho manželka byla doktorka a poté, co někam odběhla, pán radil: „nikdy si neberte doktorky“, načež se Kule zeptal: „Bart, a ty chceš vážně jít na doktorku“? Pán byl čím dál tím opilejší a po Slavicích z Madridu, při kterých předvedl hlasitý výstup celému Račímu Údolí, jsme radši šli spát.

Den 5:

Ráno vaříme krupičku a Vinylova skupina jako téměř každý den vyhazuje zbytky od večere. Hledám asi 20 minut spojení do Žulový, ale někteří si nesbalili včas, takže jsme vlak nestihli. Vinyl mě pak prudil, že ten mobil nemám používat, když nám ten vlak ujel. Což nebyla moje chyba, já měl zabaleno jako 1., a několikrát jsem říkal, že musíme jít, jestli to chceme stihnout... Jdeme do Javorníka a náhodou potkáváme autobus, kterým jedeme do Žulový. V Žulový nakupujeme a poté jdeme k lomu, kde obědváme, sušíme a koupeme se. Po cca 4 hodinách jdeme přes Nýznerovské vodopády asi 8 km na místo táboření. Stavíme tropika, děláme ve-

čeři a jdeme spát. Spíme na krásném místě u Bučinského potoka.

Den 6:

Ráno se já, Kule, Ztráta a Lórenc otužujeme. Mě bolí hlava, tak mi Kule dal paralen a trochu kafe. Vyrážíme asi ve 12. Ještě před odchodem říkám Ztrátovi, že si dole u potoka něco zapomněl. Když se tam vydal, přibalil jsem mu do batohu cca 3 kg krásné žuly. Vynesl ji tak 100 výškových metrů a 2 dálkové kilometry. Jdeme ke srubu, kde v lese obědváme a slyšíme příjíždějící auto. Já a Pavián jdeme k cestě, že budeme jako napínat přes silnici drát. Bohužel to byl lesák a trochu nás sprdnul. Poté jdeme dál. Já jdu napřed na Smrk a pak jdu zas ostatním naproti. Vinyl si myslel, že je na Smrku 1., a strašlivě se rozčílil, když jsem mu řekl, že jsem tam byl už před 30 minutama:

Vinyl: „Ale já jsem tu byl první s batohem.“

Vtip: „No, já tu byl taky s batohem – před půl hodinou.“

Vinyl: „A máš fotku (důkaz)?“

Vtip: „No mám fotku.“

Vinyl: „I s batohem?“

Vtip: „I s batohem.“

Vinyl: „Z dnešního dne?“

Vtip: „Jo, z dnešního dne.“

Vinyl: „A jak si můžeš dovolit použít mobil na fotku!?“

Táboříme na místě teepee na zimáku. Maďalovy dřeva využíváme na stavbu tropika (ráno je vrátíme). Bereme si erární lopatku, kterou nese Ztráťa. Ztráťa (rozkazovačně): „Vrátit kompletní!!!!“ Po večeri se já, Kule a Ztráťa jdeme mýt do potoka. Pak jdeme spát.

Den 7:

K snídani jsme měli porridge. Vinyl zakopával (jako obvykle) včerejší večeri. Já, Ztráťa, Kule a Lórenc jsme šli napřed k lesnímu baru, že tam počkáme na ostatní. Kule s Lórencem v baru při houstnoucím dýmu vesele rozhazovali peníze za uzeniny. Čekali jsme na Vinyla a spol., ale po uplynutí čekací lhůty 30 min jsme vyrazili do Horní Lipový. V Lipový nás do-

hnal Vinyl a vlakem jsme dojeli do Jesenika. Tam jsme našli Kaufland a cca hodinu a půl nakupovali. Pavián koupil balení 8 toaletáků, které pak všem nabízel. Naobědvali jsme se v parku, kde byla voliéra s papouškama. Pak přišla Petra. Čekali jsme na autobus cca. 3 hod. Jedlo se, popíjelo se (kakao), hrály se hazardní kostky a sháněla se voda. Konečně jsou ty 3 hodiny pryč a my vyrážíme na autobusák. Autobusem jsme dojeli na Červenohorské Sedlo, odkud jsme šli asi 2 km na místo táboření (pod kopcem Klínovec).

Kule: „Já bych šel ještě tak 2-3 km a pak bych spal...“

Pavián: „Tak to se těším, až se utáboříme za jeden kilometr a ty budeš ještě 2 km chodit kolem tropika, abys mohl jít spát...“

Stavíme tropika a jednu pláštěnku. Už, Pavián a Lórenc losují o spaní pod pláštěnkou. Prohrál (stejně jako minule) Lórenc. Že by to měli Už s Paviánem dohodnutý? Prý ne...

Po večeri se zabydlujeme a posloucháme Užovu a Paviánovu hádku o místa v tropiku:

Pavián: „Posuň se sakra, máš tam místa jak sviňa.“

Už: „Kašlu na tebe a jdu si lehnout k Lórencovi pod pláštěnku.“

Následovala asi pětiminutová hádka, kdo je blbější a zabírá víc místa. Dobrou noc. Když jsem si šel vyčistit zuby, zjistil jsem, že se mi pasta vyblemcala po celý kapse s důležitějšma věcmi. No, pěkný zakončení dne.

Den 8:

Ráno jsme snídali záviny, Kule vařil čaj ve stanu. Odešli jsme 10:30 směr Praděd. Cestou jsme trhali brusinky a klikovali. Na Švýcárně jsme viděli dobytek (Kuleho). Taky tam byla cedule se jmény kopců, ale nebyly tam nakreslený ty krásy a tam, kde měly být kopce, byla mlha. Vinyl prudil, když jsem se koukal na mapu (von prudil pořád). Došli jsme pod Praděd a Vinyl prudil, že Praděd bude výzva „vrchol mimo cestu“, ale našťastí to nebylo povoleno. Na Pradědu byla holografická mapa a půjčovna koloběžek na sjezd dolů (pěkná sraabárna). Šli jsme směr Ovčárna a dali jsme si oběd. Rozpršelo se, a tak

jsme vyrazili. Míjelo nás mnoho lidí na koloběžkách a všichni měli krásný mokry pruh na zádech (koloběžky neměly blatníky) – dobře jim tak!! Došli jsme asi ještě 8 km k Jelení studánce a zabydleli se v kamenné budce. Ti odvážnější se šli mýt ke kravskému korytu.

Pavián (právě se polívá kotlem ledové vody): „Ááá, to je horší než porod...“

Lukáš měl špinavý nohy a po desáté zvě, aby si je šel umýt, na mě skočil. Kdyby se někdo díval na Vinylovy fotky, tak ta fotka, jak na mě Lukáš leží, je ze rvačky.

K večeri jsme měli „Vtipovo pikantní Miláno“ (pět velkých stroužků česneku nakrájených na velké kusy)

Přišli sem další dva lidi, a tak řešíme místo na spaní...

Kule: „Paviáne, tak Už může spát vedle tebe, ne?“

Pavián: „Hmmm... a nebo mi může spát u nohou.“

Už zase prší...

Sbírání brusinek

Den 9:

Ráno se rozběhla debata, jak nazvat tento puťák. Někteří navrhovali „mokrý puťák“ (pořád pršelo) jiní „bezdomovecký puťák“ (spali jsme často na místech poblíž civilizace), a nakonec Paviána napadl „toaletní puťák“ (proč, to se zeptejte jeho...). Už vyprávěl, jak se mu zdála noční můra, že mu vyvraždili celou rodinu a jak by to bylo strašný...

Pavián: „Náhodou, to by bylo spíš pozitivní...“

Vtip: „Počkej Uži, já jsem ti asi špatně rozuměl... Tobě se zdála noční můra, jak ti vyvraždili Paviánovu rodinu??“

Řeší se, koho je role toaleťáku ležící na podlaze.

Pavián: „Moje ne, já mám svoje tři v batohu. (Pavián si v Kauflandu odmítl koupit jednu roli toaleťáku, protože byl prý „nepohodlný“ a raději si koupil balení osmi rolí.)“

Šli jsme směr motorest Skřítek a cestou někteří trhali brusinky. Z motorestu Skřítek jsme jeli busem do Šumperka,

pak prázdným vlakem do Zábřehu na Moravě, kde jsme měli 50 min na přestup. Já tam našel 7 Kč pod automatem, Bart si tam koupila nějaké křížovky, které pak s Vynilem ve vlaku luštili, a Pavián si koupil bulvár „Aha“ a ve vlaku dělal zatracený horoskop. Vlak ze Zábřehu byl totálně narušen a zpožděnej. A byl to „expres“. No, České dráhy, času dost! Na Hlaváku jsme se se 40minutovým zpožděním rozešli domů. Byl to fajn puťák, ale počasí fakt stálo za starou bačkoru!

Vtip

Jelení studánka

Podzimní voda – Vltava

17.–19. 9. 2021

Den 1:

Vyrazili jsme z autobusáku Na Knížecí ve složení: Kule, Vincent, Tobiáš, David, Jonáš, Už, Vtip, Pavián, Bart a Tonda (Pepík, Kaštan, Tatouch a Vinyl přijedou v sobotu s loděma). Z Autobusu jsme vystoupili v Českém Krumlově v cca. 8 hodin. Vyrazili jsme směrem na Křížový vrch. Cestou NĚKTERÍ (neříká se kdo, protože co kdybych to náhodou byl já), si dělali z Kuleho randu, že chodí do kopce pomalu (ani se nedivím, když má vždy cca. 2-10 loďáků). Došli jsme na Křížový vrch ke kostelu, kde již naštěstí nikdo nebyl (nejdříve nás ale trochu znervóznil nasvícený zvon), rozložili si igelity pod velkým javorem a šli spát. Pod sebou jsme měli nádherný výhled na starou část Českého Krumlova, která byla krásně nasvícená, i méně krásný výhled na moderní výstavbu, či blikající modré světlo.

Den 2:

Vstávali jsme nechutně pozdě, asi v 8 hodin. Když už jsme se sbírali k odchodu, přišel pan hlídač, ať si prý s odchodem pospíšíme. Byl ale velice milý... Říkal například: "Já si vás prohlídnu, ukažte se mi. Jestli je někdo mrcha, poznám to na první pohled". Po půlminutě přemýšlení: "Ale jo, vypadáte slušně". Rychle jsme si dobalili a vyrazili k řece. Trošku jsme zabloudili, ale na místo setkání jsme dorazili včas. Po cca. 20 minutách přijeli ti, co jeli s loděma. Po asi další půlhodině jsme vyrazili. Po cca. 300 metrech nás čekal první jez-Mrázkův mlýn. Většina z nás zde úspěšně namočila svoje háčky. Jeli jsme dál, k jezu U Jelení lávky, kde už snad nikdo nikoho nezmácel. Pokračovali jsme dál a za jedním mostem najednou Už s Tondou najeli na kámen a cvakli se. Poté, co se převlíkli, pokračujeme dál. Po cca. 7 km jsme zastavili na oběd. Asi po hodině vyrážíme dál. Doje-

Český Krumlov

Kaštan na háčku

li jsme do Zlatý koruny, kde nás čekal nejne-příjemnější jez dnešního dne (dole pod retar-dérkou je totiž velická peřej a dost to tam za-lejvá. Asi jediný způsob, jak zůstat suchý je zajet ještě před peřejí rychle doleva. Problém je v tom, že na to zajetí doleva je tak 1 sekun-da času. No, většina využila toho, že Vinyl již je mokrá a nechala si od něj své lodě svožit dolů. Já a Kule jsme si řekli, že pojedeme bez háčků a v plavkách, ať si nemáčíme oblečení (a háčky). Kule jel první a myslím, že ani moc vodu nenabral. Já jsem jel po něm a jakým-si záhadným způsobem se mi povedlo zajet doleva a nenabrat ani trochu vody (možná to bylo tím, že jsem kotrčil vlevo a tak stačilo jenom odlomit..... Ale spíš to asi byla náho-da). Vyrazili jsme dál a po cca. 300 metrech jsme zastavili kvůli nabírání vody do kanystrů a také kvůli sbírání jablek do porridge a na kompot. No a potom už jsme jen doje-li tak 6 km na místo táboření, postavili tro-pika a začali vařit miláno. Jenže se pár chyt-rých hlav, v čele s Vinylem, dalo dohromady a vymyslelo, že miláno chtějí s cca. polovi-nou přísad, než ostatní. Jenže už bylo všech-no nakrájený a tak naše druhá skupina měla to miláno až moc protlakový a moc salámo-vý. Po večeri jsme se šli (někteří), mýt. Když

jsem se vracel od řeky, slyšel jsem z tropika Vinylův hlas, mířící na Uže: "Tak pusť tohle video, ale pak už to teda vypni". Takhle te-dy funguje Vinylův právní mobilový systém: Pokud se mobil používá k něčemu, co se Vi-nylovi líbí, tak to ničemu nevadí...Jinak jo..." Ještě jsme chvíli seděli u ohně, ale pak jsme už zalezli do spacáků.

Den 3:

Ráno jsem já s Vincentem v cca. 7:00 pře-mluvil Kuleho, aby nám půjčil sirky na oheň (chtěli jsme vyrazit co nejdříve). Když už oheň vesele plápolal, začali jsme va-řit porridge. Vinyl a spol. odmítali vylézt ze spacáků, tak jsme jim adekvátní příděl porridge (schválil to i generálmajor Kule), přinesli do tropika. Jenže Vinyl a spol. ne-jenže porridge nedoedli, ale ještě řekli, ať se o zbytek postaráme my, i když jsme už svo-je přiděly snědli. My jsme ovšem řekli, že by se porridge vyhazovat neměl a ať si to dojedí. Ale Vinyl pořád tvrdohlavě odmouval, až to nakonec Tatouch nevydržel a porridge došel sám zakopat. Ještě jsme z jablek uvařili kot-lík kompotu a pak už jsme se sbalili a vyra-zili. Kuleho loď funguje na principu lodního baru. Nenápadně zezadu přijedete, háček se

zapovídá s Kulem, mezitím kotrčník vezme jablka a kompot a pak zase odjedete a o koryst se rozdělíte:-). Ovšem to žádná velká krádež nebyla-kompot jsme vařili společně (Kule a ti, co se nenápadně občerstvovali). V jednom místě se najednou objevilo nalevo boční koryto. Já s Davidem a Pavián s Kaštanem jsme se domluvili, že tam pojedeme. Ale Pavián se do koryta svou lodí netrefil, takže nás v tom nechali. Vypadalo to, že koryto bude dlouhé cca. 100m, ale ouha! Bylo dlouhé tak 750 metrů a bylo to dost dobrodružný. Cesta oním korytem byla zpestřena mělčinami a jedním spadlým stromem přes potok, takže jsem musel vylézt, aby loď projela. Po necelém kilometru jsme se zase připojili na hlavní tok a honem jsme se snažili dohnat ostatní. Dohhnali jsme je, když právě parkovali, protože chtěli jít na hrad. Pár lidí včetně mě zůstalo hlídat loď. Poté co "hradní skupina" odešla, vzpomněl si Kaštan, že potřebuje na velkou a že půjde na velkou do Kuleho lodi, která parkuje o 100 metrů výše proti proudu. Vrátil se po 5. minutách, s tím, že se Kulemu vykadil na zád lodi. Pár lidí to šlo zkontrolovat a našťěstí to nebyla pravda. Poté, co se vrátili i ostatní z hradu, jeli jsme dál. Jez v Boršově jsme zkonili a o kus dál jsme se naobědvali. Poté jsme jeli dál a dojeli jsme

k jedinému sjížděnému jezu dnešního dne – jez Planá. Na jez se musí zamávat pádlem, retardérka se otevře a můžete jet (dokud svítí zelená) Jez jsme sjížděli bez problémů, ale když se Kaštan s Vincentem (na Bartině lodi) blížili k retardérce, najednou blikla červená. Kaštan začal zajíždět ke břehu, ale Vinyl na něj zakřičel: "Rychle jeďte, to ještě stihnete". Tak tam jeli. Přepad přešli v pořádku, ale ještě, než dojeli retardérkou dolů, voda začala docházet a oni se zastavili uprostřed šlajсны. Tak jsme jez znovu otevřeli (trvalo to cca. 5 minut) A oni vyjeli. Mně s Davidem se jez tolik zalíbil, že jsme si ho chtěli sjet ještě jednou. Tak jsem s Kulem vynesl loď nahoru a jeli jsme znovu, tentokrát bez loďáků. Jez jsme sjeli, ale když pod jezem David vylézal z lodi, namočil si botu a polovinu kalhot. Naštěstí už jsme to do Budějovic měli jen asi 2 km. Vytahali jsme loď na břeh a Pak jsem se s Kaštanem a Pepíkem pokoušel v plavkách cvaknout. Moc nám to nešlo, pomohlo až naplnění lodi zčásti vodou. Vlakovou skupinu odvezl Jírovec autem na vlak. My jsme mezitím naložili loď a vyrazili jsme do Prahy. V Bráníku jsme v pořádku vynosili loď nahoru, v klubovně vyložili vesty a pádla a to byl konec podzimní vody.

Vtip

Piráti vltavských vod

Tygrí cyklovýprava – Hýskov

24.–26. 9. 2021

Pátek:

Sejít jsme se měli v 16:50 na Masaryčce. Mělo to ale pár háčků: Už jel omylem na Hlavní Nádraží a že má být na Masaryčce zjistil v 16:57, poté co mu Bart zavolala (tedy 5 min před odjezdem vlaku). No a Marino zopakoval svoji oblíbenou kratochvíli, totiž přidělovat si doma nosič na kolo cca. 45 minut před odjezdem vlaku. Ve složení: Kule, Bart, Vtip tedy jdeme do vlaku. Hodinky ukazují 17:01, vlak odjíždí 17:02, když tu se najednou přirítí na nástupiště Už, rychle vleze do vlaku, dveře se zavřou a vlak vyjíždí. Stihl to takříkajíc „na Aha-lberta“. Ve vlaku Kule volá Marinovi, jak to bude s ním. Prý pojede o vlak později a sejdem se na místě spaní. Po čtvrt hodině volá Kulemu Marino, že prý pojede o dva vlaky později....Vlakem jedeme do Nového Strašecí, kde vystupujeme. Jedeme po polních a lesních cestách až k Řevničovu, kde

jedeme kus po silnici a pak podél rybníků cca 15 km na naše oblíbené místo na spaní v krásném dubovém lese. Přijíždíme už za tmy. Rozkládáme si na zem igelity a večeríme. Vždy, když jede po ne moc vzdálené silnici auto, zakřičím: Zhasnout světla, k zemi. Byla to docela sranda. Proč tohle dělám jsem vyargumentoval tím, že by v tom autě mohl být někdo agresivní a v noci nám něco provést. Najednou po silnici jede slabé blikavé světýlko a to už přijde zase od někoho jiného pokyn: Zavolat Marinovi! Skutečně, byl to Marino. Tak si taky rozložil igelit a pak už jsme šli spát.

Sobota:

Ráno na mě byli všichni hrozně naštvaní, protože jsem nenařídil budíka na 7:00, jak chtěli, ale už na 6:18. Potom notnou chvíli odmítali vstávat, takže jsme vstávali až v těch sedm. Po snídani jsme ještě chvíli lelkovali, takže jsme vyrazili asi až v půl devátý. Jeli jsme směrem na Kačice. Kus

Marino, Bart, Už (fotky Kule)

Projekt dýně

před nima jsem opět vylezl na stejnou hrušeň jako loni (dokonce se mi vybavily záchytné body, které jsem se naučil před rokem) a natřásl jsem docela dost hrušek. Ty jsme prohlásili za erár, že si je uvaříme v Hýskově, kam dojedeme večer a rozdělili jsme je tak aby každý vezl něco. Moc to sice nevyšlo (podrobnosti Marino), ale každý vezl alespoň jednu. O kus dál jsme natrhali i pár jablek a nějaké kukuřice. Pak jsme dojeli do Kladna, kde jsme chtěli jít do bazénu. Jenže ta dobrá část byla zavřená, bylo to drahý, a navíc bychom správně měli mít testy/očkování, což měla asi jen polovina. Tak jsme se na to vykašlali. Tak jsme jeli do obchodu. Sli jsme nakupovat erár (bohužel mi neprošel návrh koupit do milána pro pět lidí 1,2 kg masa, takže nic moc. Masa jsme koupili 600 gramů). Po nákupu jsme zase vyjeli z města a na louce před tratí jsme si dali oběd. Po obědě jsme

vyrazili směr Hýskov. Cestou jsme zajeli k rybníku, že se vykoupeme, ale byl brutálně zelený, tak jsme se na to vybodli. Tak jsme se od Marina, Uže a Bart dozvěděli, jak se jezdí do kopce se sklonem tak 15%. Podle nich se nejedzí, ale chodí. Nám to bylo divný, proč na ně musíme tak dlouho čekat. Tak jsme je nafilmovali, jak to tlačí po mírný silnici nahoru. Tak možná se v roce 2030 budete mít čemu zasmát (promiň, Kule, ale tenhle vtip jsem si nemohl nechat ujít). Jedeme dál. Kus před Hýskovem sbíráám já a Kule asi tak 2 kg švestek a 4 kg jablek. Ostatní nejen že nesbírali, ale dokonce nebyli ochotní nějaká jablka vzít a to ani po ujištění, že do Hýskova už je to v podstatě jen z kopce. Co se dá dělat. Cca. 1 km před Hýskovem jsme zastavili kvůli dalším jablkům. Tam už se nám povedlo nějaká jablka vnutit i ostatním, i když to byla notná chvíle přesvědčování. Ještě nás čeká

závěrečný sjezd do Hýskova. Vepředu jede Kule a jede rozumně pomalu, kopec je celkem prudký a máme hodně nákladu. Za ním jedu já a jedu taky pomalu. Najednou okolo nás prosviští Marino rychlostí jak @#\$%* a ještě má nějaké debilní hlášky, jak jsme prý pomalí. No je pravda, že tohle dělal celou výpravu, že do kopce jsme na něj čekali a z kopce nám frajersky ujížděl, ale v tu chvíli mi už prostě praskly nervy. Nezapadlo mě nic lepšího, než mu neprozradit, kde se odbočuje ke Kulemu a nechat ho hezky sjet až k řece o nějakých 40 výškových metrů níž. Chyba byla v tom, že nás mezitím předjeli (ale normální rychlostí) i Už a Bart. Takže tam sjeli všichni. U Kuleho domečku jsme na ně pak asi 10 minut čekali. Když přijeli, tak jsme se pustili do „projektu dýně“ – sklizení Kuleho dýně. Jenže ta dýně byla opravdu Kulecí. Vezli jsme ji na kolečklu a měli jsme co dělat, abychom ji vyvezli cca 1,5 výškového metru do kopce. Pak jsme ji řezali pilou a někteří ji pak asi 4 hodiny krájeli, zatímco jiní krájeli 15 kg jablek, 2 kg švestek, jezdili pro rozinky apod. Je pravda, že bylo docela vtipný pozorovat některé členy (jména neřeknu, abychom toho Marina zase moc nepomlouvali), jak vyndávají z batohu svoje 3 jablka, zatímco jiní vyndávali 7 kg.

Když bylo všechno nakrájený a večeře hotová, bylo asi 9 večer (přijeli jsme po třetí!!). Chtěli jsme si ještě udělat závinu na ráno, ale byli jsme již tak ukrájení, že jsme si pouze pustili kousek filmu „vládce severní dráhy“ a šli jsme spát.

Neděle:

Vstávali jsme rozumně brzo, v 7:00. Ráno jsme pekli závinu a chtěli jsme ze zbylých 10 kg vykrájených jablek udělat na Kuleho odšťavňovači mošt. Jenže odšťavňovač se po 2 minutách práce rozbil. Tak jsme jablka přidali do Kuleho obrovského mrazáku ve sklepě který si koupil. Je velký tak jako 4 normální mrazáky a už je plný dýně, jablek, švestek apod. Když závinu trochu vychladly, tak jsme se do nich pustili a k tomu jsme si pustili zbytek filmu. Pak

jsme uklízeli a připravovali se na odjezd. Odjeli jsme nějak po jedné. Cesta do Prahy na kole probíhala v pohodě – v Srbsku jsme prolezli štoly, někde u Všenor jsem já s Kulem rozebral rošt od kontejneru a laťky jsme si vezli domů. Ostatní se nám mezitím trochu ztratili. Ty laťky co jsme měli zastrčený v brašnách nás pak celou dobu vybízely k různým aktivitám, jako je souboj kavaléristů-ne přímo kavaléristů ale nové bojové jednotky – tzv. koleristů (to jsem zkoušel já a Už, ale moc dobře to nešlo, protože ty rány do laťky hrozně mávaly s kolem, které se muselo řídit jednou rukou), nebo nenápadné kradení Kuleho laťek a přendávání jich do svých brašen. Když jsme na Smíchově udělali kolečko, Kule odjížděl a mě se povedlo mu všechny laťky vytáhnout, ani si toho nevšiml. Ale hnedka jsem na něj křikl, že si u mě něco zapomněl. No, to byl konec naší cyklovýpravy.

Vtip

Rozmazaný Marino

Podzimní orient'ák Škadok

2. 10. 2021
Škadok je orientační závod s dlouhou tradicí. Koná se vždy třetí sobotu v květnu a první sobotu v říjnu. Vzhledem k tomu, že letos druhého října se běžel již 102. závod, jistě si dopočtete jak dlouhá je historie této akce. V posledních letech závod obvykle vyhrává Maďal. Tak se stalo i letos a vyhrál s časem 47 minut, na druhém místě se umístil Brouk s časem o 3 minuty delším pak z oddílových členů, či bývalých členů se umístil na šestém místě Jírovec s časem 1 h 10 m, na 10. místě Kule 1 h 37 m následován Vtipem s časem o 2 minuty delším (no jo smůla, ale příští orient'ák už mě asi předběhne). Na 17 místě se umístil Turbo 1 h 55 m, Pepík 2 h 5 m a minutu za ním Tatouch, který se nějak zdravotně zneschopnil, obvykle bývá v první polovině soutěžících. V kategorii žen se umístila Jana (Klíněnka) na 2. místě s časem 56 m, na čtvrtém místě Želva s časem 1 h 7 m, na 7. místě Stonožka 1 h 18 m a na 9. místě s ča-

sem 1 h 26 m Anežka, která tou dobou již čekala potenciální posilu oddílu Lindu „Broukovou“. V soutěži manželských dvojic zcela dominoval náš oddíl: 1. Maďal + 100nožka, 2. Jírovec + Jana a 3. místo Brouk s Anežkou. Ještě bych zmínil, že trasu letošního závodu připravovali výherci loňského závodu a ženskou kategorii vyhrála Madla z Ještěrek, která tak zajistila podíl Vyšehradu na přípravě závodu. Obvykle tuto úlohu zastává Maďal, který však připravoval 101. závod. Na závěr se konalo slavnostní předávání putovních cen. Letos Turbo s Kátou spěchali a tak jsem již nepomáhal se sbíráním kontrol a Turbo mě hodil do Hýskova, kde jsme si dali čaj a já se věnoval oprávněnému baráku. Na závěr snad jen menší výzva pro ostatní členy oddílu – na jaře bude další 103. orient'ák, který připravuje Maďal a Jana, tak se také zúčastněte! Více informací najdete na www.skadok.cz, ale i v oddílovém programu.

Kule

Ilustrační foto z roku 2018 – Jana a Jírovec s trofejí (foto Tomáš Petrtyl)

Podzimní sraz – Kácov

8.–10. 10. 2021

Pátek:

Sešli jsme se (Tygři) na Hlavním nádraží v 16:49. Nastoupili jsme do vlaku směr Kolín, kde jsme hodlali přesednout na spoj do Uhlířských Janovic. Jenže jistě všichni znáte, jak to dopadá, když máte 5 minut na přestup a jedete s Českými drahami. Na nádraží Pečky se náš rychlík zastavil a nevypadalo to, že by se měl v nejbližší chvíli rozjet. Po čtvrdhodině čekání prohlásil Kule, že jsme v přecích, načež byla vynalezena nová slušná nadávka, totiž že jsme v Peči. Tak alespoň jsme si díky zastavení vlaku na tomto nádraží vymysleli novou nesprostou nadávku :). To už se ale náš vlak rozjel a dovezl nás do Kolína, kde již kupodivu žádný osobáček nestál. No nedalo se nic dělat, museli jsme jít do čekárny a asi tři čtvrtě hodiny čekat na další vlak. Alespoň jsem tam našel korunu.....Po uplynutí zmíněné do-

by jsme nastoupili do osobáčku a vydali se na cestu do Uhlířských Janovic. Ve vlaku jsme ještě potkali Faldu. Po asi hodině cesty jsme za tmy vystoupili v Uhlířských Janovicích. Uhlíře jsme tu sice nepotkali, zato však celou cestu městem za mnou šli nějací čtyři paviáni. Pak jsme ještě jednou špatně odehli (musím se přiznat, byla to moje chyba), ale po chvíli jsme si to uvědomili a tak jsme se vrátili. Pak jsme šli asi 2 km po silnici. Z ní jsme odehli na asfaltku, z níž jsme po dalším kilometru zahnuli do lesa. Spát jsme chtěli na našem osvědčeném místě z minulého roku. Lesem jsme nešli po cestách, což bylo docela dobrodružný. Tentokrát jsem již nikam špatně neodbočil a po chvíli přesvědčování, aby za mnou ostatní vlezli do jakéhosi houští a prolezli jím na druhou stranu, jsme došli, kam jsme chtěli. Byla již kompletní tma a tak jsme se navečeřeli a zalezli do spacáků. Těšili jsme, že už můžeme jít konečně spát. To jsme ale netušili,

Tak kdo bude letos zase dělat osvědčené tortilly? (fotky Kule)

co nás ještě čeká. Najednou tak 200 metrů od nás, v místě, kde podle mapy byla cesta, bliklo světýlko. Říkáme si že to asi bude myslivec. To nás trochu znervóznilo, jelikož kousek od nás byl posed a my jsme si v tuto hodinu opravdu nepřáli zase všechno balit a jít hledat jiné místo na spaní. Tak jsme okamžitě zhasli všechna světla, a čekali, co se bude dít. Další vývoj věci nás ovšem znervóznil ještě víc. Světlo nezhaslo, ani nepřišlo k nám, ale pořád se pohybovalo v okruhu toho jednoho místa. Dlouho předlouho jsme přemýšleli, co to je až nakonec Kuleho napadla myšlenka, že tam vrah zakopává svoji oběť. Marino, Už, Pavián a Bart prohlásili, že jim je všechno jedno a že jdou spát. Mně sice Kuleho teorie také ze začátku nepřipadala pravděpodobná, ale řekněte mi, co by jiného dělalo pohybuující se světlo na kraji lesa na jednom místě takovou dobu. A Kule mě zcela vážně ujistil, že zakopání mrtvol, je v podstatě jediný způsob, jak se jí zbavit. Potom ještě vyprávěl, jak nějakí vrazi mrtvol v sudech pohřbívali na dno Orlíku a spoustu podobných příběhů. Prostě a jednoduše: Po asi hodině debatování mi už skutečně nebylo příliš po chuti, že se takové světýlko nachází 200 metrů od nás. Došlo nám ale, že potmě si sotva zabalíme a odejdeme a kdybychom rozsvítili čelovky a sbírali se k odchodu, bylo by to nebezpečnější než prostě zůstat ležet a spát. Po asi další půlhodině se mi konečně podařilo usnout. Pak jsem se ještě probudil kolem půlnoci-světýlko tam pořád bylo a hýbalo se.

Sobota:

Probudili jsme se sice do velice chladného rána, nicméně s hřejivým pocitem, že nám všem netrčí ze zad kudla. Jelikož nám skutečně nešlo do hlavy, co to tam včera svítilo, šel jsem to tam s Kulem prozkoumat. Prozkoumali jsme to poměrně důkladně, ale hrob jsme nenašli. Ale našli jsme stopy od jízdního kola, od motorčky a i od auta. Motorka to ale asi nebyla, jelikož to bychom slyšeli. Zbývá tedy

Luštění křížovek ve vlaku

kolo a auto. A jelikož si nedovedu představit, jak by někdo skrytě vezl mrtvolu na kole, nejpravděpodobnější nám přišlo auto. Ostatní tomu sice nevěřili, ale když jsme tuto historku později vylíčili Broukovi, řekl nám, že je to klidné možné. Tak mě pak jen nepřijde fér, že Bart a spol., kteří usli mnohem dřív než já a vůbec to nějak neřešili, pak všude rozkřikují, že jsem se prý „strašně bál vraha“. Že jsem se nakonec trochu bál to uznávám, ale popravdě: vy byste se nebáli, kdyby se kus od vás dvě hodiny pohybovalo světlo a Kule by vám ve tmě vyprávěl o způsobech zbavení se mrtvol, vrazích a podobných věcech?. Po skončení pátrání po mrtvole jsme si zabalili a vyrazili jsme. Těšili jsme se, že cestou potkáme ovocné stromy, na které jsme si vzpomínali z minulého roku. Zde je naše „ovocná kilometráž“: První zastávkou je švestkoň v Starých Nespeřicích, cca 2.5 km od místa táboření. O dalších 200 metrů dál je rakytník. Pak po dalších dvou kilometrech následuje několik jabloní ve Staré Huti. Za další dva kilometry je ořešák v Tlučeni. Pak za Petrovicemi 2 je několi švestkoní a obrovská alej jabloní. Poslední checkpoint je jabloň v Losínách. Potom už následuje místo srazu. Vyrazili jsme tedy s pocitem, že za chvíli nás čeká švestkoň, kterou jsme si z minulého roku pamatovali jako naprosto obsypanou. Když jsme

tam ale přišli, zjistili jsme, co se může za rok s takovou švestkoní stát. Strom byl právě usychající s pár švestkami v koruně. Co se dalo dělat! Vylezl jsem tam a setřásl těch pár švestek. Tak jsme je posbírali a šli jsme dál. Když píšu „posbírali“, myslím tím sebe a Kuleho, protože ostatní prostě slova jako: Ovoce, zdarma, dobrý a nasbírejte si taky-zřejmě vůbec neuchvacovaly. Toto se pak opakovalo celou cestu. Dalším záchytným bodem byl tedy rakytník pár stovek metrů od nás. Byl trochu přezrálý, nicméně jíst se to dalo. Po drobné zastávce jsme vyrazili dál. Cestou k jabloním se nic zajímavého nedělo. U jabloní jsme si natrhali (vy už víte, co to znamená) jen málo jablček s tím, že jablka jsou i blíž k místu srazu a že tato nebudeme z dálky nosit na zádech. Toto se později ukázalo jako chyba. Další zastávka byla neočekávaná. Stal se jí NEEVIDOVANÝ V KILOMETRÁŽI (byli jsme to loni ale lajdáci :)) ořešák asi 300 metrů za jabloněma. Tak jsme nasbírali ořechy a šli jsme do Tlučeně, kde nás

čekal další ořešák, tentokráté evidovaný (vzpomínali jsme si na něj z minulého roku, ne že bychom nějakou kilometráž skutečně kreslili). Poté jsme pokračovali a za Petrovicemi 2 nás čekaly švestkoně. Nasbírali jsme další švestky a pokračovali jsme k domnělé aleji jabloní. Jenže jsme si to špatně pamatovali. Alej tam byla, ale jabloň v ní nebyla ani jedna. Už jsme se začínali dost strachovat, kde ty jablka seženeme, ale nakonec jsme těsně před Losinama jednu jabloň objevili. Poté jsme v losinách objevili ještě další tři. Poté jsme došli na místo srazu, naobědvali se a začali vařit soutěžní jídlo. Vedle nás Oliver vysvětluje stegosaurům, jak mají rozdělat oheň.

Ríša: "Tak vy všichni jděte sbírat chrundí a já jdu sbírat odvalu, abych dokázal škrtnout sirkou"

Během vaření zároveň probíhalo sledování průběžných výsledků voleb. Po dovaření soutěžních jídel se připravoval slavnostňák. Slavnostňák:

Ranní zima

Oliver: „No a teď vám řekneme výsledky“
Někdo: Jako voleb?

Oliver: „No to taky. Vyhrála koalice SPOLU, těsně následována stranou ANO“

Potom už se vyhlásily opravdové výsledky (vyhráli Kamzíci s zelňačkou a červenou omáčkou, druhý jsem byl já s cibulačkou a lívanci, no a dál si to nepamatuju:). Po zboření panáka odešla většina na spát. Já jsem šel chvíli po nich, neboť mě Kule vyhecoval ať rozdělám ráno co nejdřív oheň.

Neděle:

Vstával jsem v 6:00. Byla ještě tma. Kule asi tím „co nejdřív“ nemyslel v šest, já taky ne, ale byla mi taková zima, že jsem si řekl, že rozdělám oheň. Takže jsem šel nejdříve do lesa nalámat chrundí, čímž jsem asi omylem pár lidí vzbudil. No, když už jsem ho měl dost velkou kupu, šel jsem ten oheň zapálit. Když jsem lámal klacky na přílož, mrzly mi ruce tak, že jsem se bál, že nedokážu tím zapalovačem škrtnout. Dokázal. Tedy dokázal, až

na tu nepatrnou drobnost, že v zapalovači došel líh. No, nezbyvalo mi nic jiného, než si dojít ke Kulemu pro sirky. Pak už se mi konečně povedlo oheň rozdělát. Musím ale říct, že ta chvíle mrznutí stála za to. Pohled na hořící oheň v pomalu slábnoucí tmě v pozadí s loukou pokrytou jinovatkou byl fakt hezkej. Jak tma opadala, začali se k ohni pomalu trousit další lidi. Tak jsem začal vařit kompot. Když už bylo o ohně skutečně narváno, řekl jsem několika posledním příživníkům ať si rozdělají druhý oheň. Po snídani jsme dělali pokus „horkovzdušný balón“. Spočívalo to v tom, že jsme dali igeliťák otvorem dolů kus nad oheň a on začal stoupat. Skončilo to tím, že jsme lovíli igeliťák ze špičky tenkého stromu. Naštěstí se nám to povedlo. Pak jsme se začali pomalu sbírat k odchodu. Došli jsme do Kácova, kde jsme koupili mošt, nasbírali krásné velké ořechy a vydali se autobusem a vlakem ku Praze

Vtip

Dojídání zbytků

Podzimní tábor – Dědov

27.–31. 10. 2021

Den 1-2:

V Úterý byl sraz v 18:00 v klubovně. Jelikož jsem tam nebyl, dalších pár vět mi nadiktoval Kule. Byla rozřazovací hra na týmy. Týmy byly:

Tým Texas:

Lukáš, Pavián, Kaštan, Poník, Homér.

Tým Alabama:

Marino, David, Pepík, Mr. Lorenz,

Tým Illinois:

Vtip, Jonáš, Pepa, Kuba M.

Po hře byl film Vládce severní dráhy (naučný film pro budoucí hoboes a vlakvedoucí). Potom se ještě pouštěly Vyšehradfilmy. Ráno do klubovny přišli ti ostatní a pouštěly se další Vyšehradfilmy. Potom jsme po týmech vyrazili na místo, kde jsme měli otevřít obálku. Náš tým měl jít k metronomu, ale byly tam samý výluky tramvají, takže nám to trvalo dost dlouho. U metronomu jsme se do-

zvěděli, že máme jít do Národního technického muzea. Tak jsme tam šli a tam jsme potkali ostatní týmy. V muzeu jsme se plnili úkoly a dozvěděli, že máme být v 13:40 na Hlavním nádraží. Pán v muzeu, který nám úkoly zadával nám pak vysvětloval spoustu zajímavých věcí (třeba jak funguje vysílačka a rádio). Jelikož jsme měli ještě hodně času, tak jsme si prošli celý muzeum a pak jsme šli do parku před něj se naobědvat. Po obědvání tam ještě probíhaly různé závody a v připadě některých i rvačky. Když přišel ideální čas, vydali jsme se na Hlavák. Tramvaj byla sice nacpaná, nicméně jsme se tam dostali. Na hlaváku jsme čekali na rádce a pak jsme šli do vlaku. Ve vlaku jsme v našem kupéčku hráli kostky. Ted' budu citovat Jonáše:

„No tak u nás v kupéčku akorát Pepa Jaroš říkal spoustu úchyláren, no a to je asi tak všechno“. Pak jsme přestoupili ve Starkochi na další vlak. Jenže tam byla výluka, tak jsme v Hronově přestoupili na autobus. Takže jsme na podzimak o vlcích jeli kus au-

Chalupa Tomíků v Dědově (fotky Kule)

tobusem:(Z autobusu jsme vystoupili v Teplicích nad Metují. Abychom si vynahradili ten autobus, tak jsme jako správní hoboesešli do chalupy po kolejích. Jelikož byla výluka, tak to snad bylo bezpečný. Cestou jsme vedle kolejí potkali doutnající hoboesešácké ohně (pravděpodobně šlo o úklid dřeva kolem trati). Pak jsme došli do chalupy, pan správce nám vysvětlil pravidla a zabydleli jsme se. Po večeri (brkaše), se hrála hra na hoboesešácké značky. Posouvalo se po trati podle značek schované v chalupě buď dopředu, nebo dozadu. Kaštan se celou dobu urputně snažil vyhrát a pak se hrozně poprskal, když byl 2. David pořád jezdil jen dozadu (cíl byl dojet do Portlandu, dopředu), ale on nějak si pořád omylem bral ty špatné značky. Tak jsme mu pak poradili, že když dojede úplně dozadu, tak se přemístí dopředu. Nakonec to nebylo uznáno i když se většina shodla, že Zeme je kulatá. Po hře jsme šli spát.

Den 2:

Ráno jsme vstali a šli jsme mazat chleby na oběd. Další tým, Alabama, mezitím dělal Porridge. Pak jsme ten Porridge snědli (cukr byl nedostatkové zboží) a vyrazili jsme na výlet. Došli jsme na rozcestí Sluj Českých bratří a tam jsme si dali oběd Kule s Tatouchem odešli připravovat orientáka a my jsme šli prozkoumat skalní město Kocičí hrad. Byly tam různé průrvy a některé byly tak úzké, že s nima někteří prostě neprolezli. Po prozkoumání jsme se vrátili na obědové místo a pak jsme šli pod osadu Ostaš, kde na nás čekal Kule a Tatouch a orientáka. Od normálních orientáků se lišil tím, že na každé kontrole byl ještě úkol související s hoboese. Výsledné časy byly:

Tým Texas: 1 h, 1 m

Tým Illinois 59 min, 59 s

Tým Alabama: 1 h, 17 m

Během čekání na doběhnutí ostatních týmů ještě přišel Brouk s Anežkou a Petra. Po otientáku jsme šli do skalního města pod vrcholem Ostaše a pak i na vrchol. Potom došlo k neplánovanému rozdělení, resp. ztracení. Takže jsme šli do chalupy po sku-

Ve skalním městě Ostaš

pinách. Došli jsme do chalupy a ta menší na čistotných se šla mýt. Po mytí jsme dělali večeri. Po večeri jsme myli nádoby a vyhlásily se výsledky orientáku. To už ale bylo pozdě večer, asi 10, tak jsme šli spát.

Den 3:

K snídani byly záviny, rozpecene v troubě. Pak jsme se oblíkli a vyrazili na výlet. Autobusem jsme dojeli do Police nad Metují. Tam jsme se šli projít na náměstí a viděli jsme obchod: Pejskar&spol, který prodával uzeniny. No, asi už jsou čínské zvyky i v Česku. Pak jsme jeli dalším autobusem do Suchého dolu. Šli jsme se podívat na tábořiště šestého oddílu. Pak jsme šli dál a prolezli jsme podzemní koryto potoka. Mezitím Vinyl& spol. odešli napřed. Tak jsme šli za nima a cestou byl krmelec, na kterém byl nápis:

Tento krmelec je podle paragrafu č. 32, odstavec 4, zákon 135, dočasně uzavřen.

Je to tedy krmelec pouze pro inteligentní zvěř, která rozumí paragrafům. Pak jsme šli

dál, na místo, kde jsme se měli potkat s Broukem. Než jsme tam ale došli, začaly zpoza jedné skály létat šišky a Kuba si všiml, že to je Brouk. Tak jsme u něj nechali batohy a šli jsme na vyhlídku Ovčín, odkud byl výhled až do Polska. Pod vyhlídkou byla pořádná skála a Pepík tam málem skočil. Potom jsme se vrátili a zjistili jsme, že Brouk naše batohy použil k ozdobení okolních stromů. Lórenz tam dokonce měl i boty. Tak jsme sundávali batohy a obědvali jsme chleby, které služba (tým Alabama) namazala strašně špatně. Po obědě jsme vyrazili dál. Cestou nám Pepa vyprávěl dračáky. Začalo to tím, že jsem já a Kuba byli každý farmář se třemi kravami a skončilo to tím, že prasata převzala vládu nad světem, přičemž polovina (světa i prasat) byla vybombardovaná. Potom jsme došli do skal, kde se nám ztratil Kaštan a Poník. Pak jsem byl vypravěč já, ale chyba byla, že si každý mohl vybrat postavu. Pepa si totiž za postavu vybral nějakého úchyly. Po asi pěti kolech hra skončila tím, že se všichni navzájem (ve hře) znásilnili a skončili ve vězení. Teda všichni kromě Jindřicha Šídla (Lu-

kaš) a farmáře (ovčáčka, Kaštana), protože ti hráli normálně a tak mohli pokračovat. Pak jsme si zahráli šátkovanou, kterou vyhrál tým Alabama. Pak jsme se vydali na autobus. Jelikož jsme se původně dohodli, že půjdeme pěšky až do chalupy, tak jsme já, Kule, Tatouch, Jonáš, David, Kuba M., Kaštan, Pepík šli do chalupy pěšky. Ale to jsme ještě netušili, co nás napadne. Jelikož Tatouch byl trochu napřed, řekl Kule, že bychom ho měli dohnat. Pak ale Kaštana napadlo, že bychom mohli běžet a být v chalupě dřív, než autobus. Tak jsme se dali do běhu (Tatouch ne). Ale po zdolání prvního kopce Kule prohlásil, že to nedává a ať mu vezmu batoh. Tak jsem mu vzal batoh a běželo se dál. V jedné vesnici jsme zkontrolovali čas příjezdu autobusu a došlo nám, že odteď musíme běžet rychleji. Čekal nás ale největší krpál na Ostaš. Když jsme se tam vydrápali, tak nás čekal prozřemý krpál dolu. Potom jsme běželi lesem po červené. Poté co jsme podešli trať, jsme potkali Horáče, který akorát přicházel. Do chalupy jsme doběhli asi 10-15 min. po autobusu. Ale běželi jsme 7 km, takže to nebyl veliký

Skalní město Ostaš

rozdíl. Tak snad to přesvědčí ty autobusáky, že běhat nemusí být o moc pomalejší a ještě ušetříte. Jo a taky nechytíte Covid 19 (ani 20). Pak jsme se šli umýt (stejná sestava jako běžela + Homer). Pár ostatních se šlo umýt později, ale většina jsou prostě prasata. Pak byla večere (Miláno). Po večeri Kule chvíli četl a pak jsme šli spát.

Den 4:

Ráno jsme kupodivu vstali. K snídani bylo Múslí a Tatouchuv rýžový nákyp. Po snídani jsme vyrazili na procházku, kde jsme plnili různé zkoušky a hráli hry. Po návratu z procházky byl oběd (chleby). Po obědě jsme chytali tenisák, který Brouk házel do výšky. Bylo to docela těžký. Pak se odstartovala hra o hrášky, za které se kupovaly součástky na mašinu. Byly tam 4 stanoviště: Trans Amerika s upravenými pravidly, hazard, Otuzováni+ šilhaci stereo obrázky, origami. Za splnění úkolů jsme dostávali hrášky. Pak tam ještě bylo 5 skrytých stanovišť, na kterých byly body a dostali jste se na ně pomocí indicií. Kule po mně chtěl seznam těch, kdo se otuzovali, tak tady je: Kaštan (2x), Jonáš (2x), Pepa (2x), Kuba (2x), Vtip (2x), David (1x), Pe-

pík (1x), Homer (1x), Api (2x). Kdyby Kule na někoho zapomněl, tak pište na e-mail info@vyssehrad.org. Potom tady ještě je jeden blacklist, totiž ti, kdo se za CELÝ podzimák nemyli ani jednou: Marino, Pavián... chro chro) (*No já bych z toho výčtu taky moc dobře nevýšla, s jedním mytím: Petra*). Potom jsme si za hrášky nakoupili dílky z merkuru a začali jsme stavět lokomotivy (my teda spíš traktor). Lokomotivy jsme stavěli asi 3 h a ještě jsme k nim psali příběhy (vznik, vlastnosti atp...). Pak byla večere. Po večeri jsme prezentovali mašiny a příběhy. Pak bylo vyhlášení. Zde jsou výsledky:

Týmy:

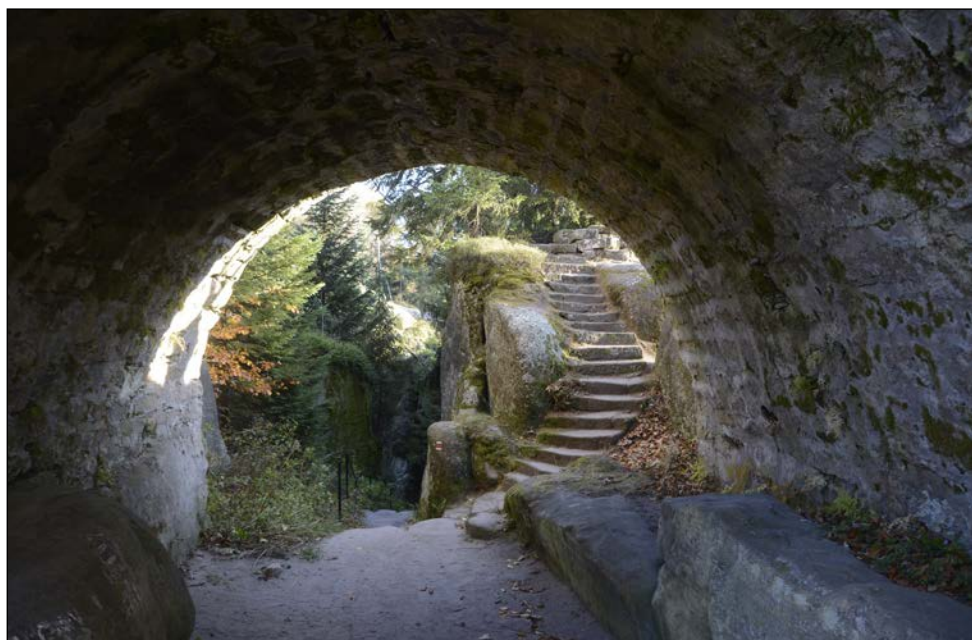
3. místo : Texas
2. místo: Illinois
1. místo: Alabama

Jednotlivci (prvních 5):

5. místo: Kaštan
4. místo: Vtip
3. místo: Api
2. místo: Kuba
1. místo: Pepík

Tady nevidíte krásné podzimní barvy

Průchod pod kapličkou Hvězda

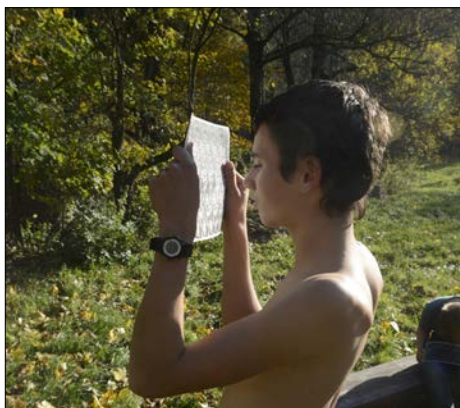
Kaštan si stěžuje, že je to nefér, protože oni měli Paviána a ten byl nemocný, takže nic nedělal.

David: „Hele, nech Paviána na pokoji, já jsem taky nic nedělal“. Potom se hrály deskovky, pojídal se Broukův štrůdl a šlo se spát.

Den 5:

K snídani byly záviny a vánočka. Předtím jsme mazali chleby na oběd. Poté jsme si balili a uklízeli chalupu. Pak jsme čekali na správce kvůli předání chalupy a mezi tím jsme dělali kraviny. Například jsme se houpali na pneumatikové houpačce. Ale ne jen tak! Kaštan měl totiž, jak to on nazýval „patnáctku“ (patnáctimetrový provaz), a tak jsme ho přivázali na pneumatiku a pak bylo houpání tak 3x lepší. Taky jsme jedli pomeranče a dostali jsme k svačině každý perník. Taky jsme si rozdělili chleby na oběd. Než přišel správce, tak většina z nás vyrazila napřed. Došli jsme na rozcestí Nad Mariánskou kapličkou a tam jsme se rozdělili. Ti, co byli líní (Mrkev, Pavián), tak tam zůstali a ostatní šli na bývalý hrad a ba skály.

Došli jsme na zříceninu hradu. Bylo to tam pěkný. Zpátky šla většina po cestě a my (já, Kaštan, Pepík, Lukáš, Kule, David, Kuba M.) jsme to vzali přes skály. Bylo to docela dobrodružný..Cestou jsme po sobě ještě házeli šišky. Ale Pepík to trochu vyhrotil a po Kaštanově „zásahu“ to skončilo tím, že na nás otevřel kudlu. Tak mu byla zabavena, ale to ho ještě víc rozzuřilo, takže to bylo docela zají-

Šilhání do obrázku

mavý. Když jsme došli zpět k Mrkvi s Paviánem, tak jsme si dali oběd. Po obědě jsme vyrazili směrem na Teplice nad Metují. Cestou jsme zastavili u pramene, kde jsme nabrali vodu. Pak jsme šli na louku, kde jsme blbli na balících (obzvláště Kaštan). Když přišel čas, vyrazili jsme na nádraží. Na nádraží jsme došli tak akorát včas (Kaštan ještě stihl vyššourat pod automatem dvoukorunu). To už ale přijel náš vlak, který nás dovezl do Police nad Metují. V tom vlaku byl nějaký týpek ze kterého podle Jonáše fakt hodně smrděla tráva. V Polici nad Metují jsme přestoupili na vlak do Hradce Králové. Ještě na nástupišti jsme se radovali, že onen pán do vlaku nenašupuje a jen stojí vedle nádražní budovy. Jaké bylo naše překvapení, když jsme toho pána potkali na nádraží v Hradci... Nastoupil do stejného vlaku na Prahu, jako my. Ted' tady sedíme v kupéčku, píšeme zápis, Kaštan tu má záchvaty smíchu nevím z čeho a prostě je tu veselá nálada. Ted' tady Kaštan porřával na nějakého securitáka „čau lidi“. Po chvíli vlak zastavil na semaforu a Kaštan vykukl z okénka a když si všiml, že ve vedlej-

ším kupéčku se taky někdo vyklání, začal na něj mávat a pokřikovat „čau, hele...“ Pak tady ještě pořád otevíral okénko a dělal bordel v kupéčku.

Vtip

Vlak

Básničky a příběhy

Mrtvý hobo

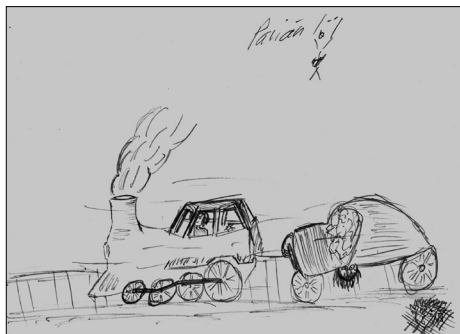
Hobo cestu nepřežil
vlak se náhle převálil
smrti neunikl
v kapse má jeden nikl
noc kypí temnotou
vagón jel i s mou tetou
Všichni leží ve sněhu,
přijali božskou něhu

Dva hoboes na vagóně classa (Poník)

Hobo pohřeb neslaví,
hodí ho do podskalí
Vlci ho tam spapají,
mou tetu roztrhají
Když se to dozvídám,
na vlak právě nasedám.
Vítr fouká do uší,
srdce hobousovi už nebuší.

Pavián

(Pavián)

Šerif a vice zachraňují občana (Poník)

Bez názvu

Vlaky s vagóny po kolejích jezdí

hoboes na ně naskakují

Dny a noci ubíhají

stejně jako cesty

Vlaky s průvodčími projíždějí městy

Na tábor s tématem hobo

by jel nejradši i náš xxxxxx

(Tohle jsem nerozluštil....pozn. Vtip)

Poník

Krátký hobo příběh

Byl jednou jeden hobo, který čekal 5 nocí, než přijel vlak. Po cestě ho honil průvodčí. Ale průvodčí spadl pod kola. Když ve městě nového průvodčího (asi přibrali, věta je nedokončená pozn. Vtip), hobo byl ve vagóně se dřívím. Ve městě byl nákladní vlak a nařezávali mu madla. Když vlak v noci vyjel z města, naskočil na něj hobo, ale všiml si ho průvodčí, tak ho začal honit. Jenomže hobo byl na madlech a stihl odlézt a průvodčí byl na madlech a spadnul pod kola. Cestou do města hobo zalezl do vagónu se dřívím. Když dojel do města, hobo slezl.

Kuba M.

Mašina Torpédo-tým Illinois

Popis:

Mašina Torpédo je vysokorychlostní vlak, jezdící nadzvukovou rychlostí. Sestrojena byla neznámým inženýrem z Marsu v roce 1867. Tato mašina má mnoho zajímavostí a proto zde vyjmenujeme jen některé: 1) Mašina je na hybridní pohon-kombinuje jadernou energii a lidskou práci. 2) Mašina je stavěna do „stylu traktor“, tedy má na zadní nápravě výrazně větší kola, než na přední. 3) Mašina má z obou stran odpružené nárazníky a je tedy zcela ideální na bouračky. 4) Ma-

šina má i skluzavky pro nouzový východ. 5) Mašina má velice specifický rozchod kol-3467 mm. 6) Mašina je první mašinou s jaderným pohonem na světě (na Marsu ne). Pro další zajímavosti si prosím skočte na Mars...

Historie:

Jak již bylo řečeno, mašina byla sestrojena v roce 1867. Výzkumy však ukázaly, že inženýr nesestrojil celý plán mašiny, pouze ho dokončil. Plán byl rozpracován již v roce 398 jakýmsi řidičem tramvají z Jupiteru. Proto za tuto mašinu byly uděleny hned dvě ceny: Cena za první rozpracovaný plán mašiny na světě a cena za první hotovou mašinu jezdící nadzvukovou rychlostí. Mašina byla uvedena do provozu v roce 1900, celých 33 let po vynalezení. Za toto zdržení pravděpodobně mohl fakt, že konstruktér si nechal manuál na Marsu a musel se pro něj vrátit aby mašinu mohl nastartovat. V roce 1900 tedy mašina za velké slávy vyjela z nádraží v Los Angeles. Rozjela se na rychlost 1980 km/h.... A pak v první zatáčce vykolejila. Trvalo padesát let, než byla mašina opravena a byly jí dodány naklápěcí podvozky. V roce 1950 mašina vyjela znovu. Tentokrát se osvědčila a zůstala tedy ve zkušebním provozu na dobu 5 let. Během těch 5 let přejela kolem 2000 hoboes, kteří se na ni pokusili naskočit. V roce 1956 byla proto mašina z amerických tratí odvolána, kvůli příliš vysokým obětím. V roce 1957 proto mašina na základě vlastního rozhodnutí vstoupila do služeb amerického letectva. Zde vydržela krásných 40 let, než byla v roce 1957 zastřelena myslivcem z Brna. Nyní je mašina součástí Národního technického muzea a byla úředně přejmenována krycím jménem „hrboun“

Tým Illinois, upravil Vtip

Guláš Mikuláš s Ginkgem – Mafiáni

4. 12. 2021

Sešli jsme se na Kampě, v parku Cihelná v 9:30. Ještě před začátkem hry jsme pořádně zkoulovali sněhem Robina a Mrkev, kteří z toho byli jistě nadšení. Potom přišli i Gingaři a začala hra. Byla na téma mafiáni/pašování. Pravidla byla zhruba následující:

Po asi čtyřčlenných týmech jsme běhali po Kampě mezi stanovišti. Na každé stanoviště jsme museli přijít vždy v určitý čas, abychom tam mohli u nějakého kontakta buď nakoupit, nebo prodat suroviny. Každá surovina (sýr, víno, rum, nebo zbraň) stála 500 Kčs, ale prodat se dala za 700 Kčs. Každý tým dostal do začátku 3000 Kčs. Ale chodili tam policajti (To byli Už s Marinem a byli pěkně líný) a ti vás mohli chytit a suroviny vám sebrat. V případě, že jste měli zbraň, tak vám ji sebrali a ještě vám dali pokutu 500 Kčs. Kromě pašování surovin bylo třeba luštit šifry, abychom se dozvěděli, kde, kdy a jaký bude mafián, kterého jsme potřebovali zabít. K zabití mafiána bylo potřeba mít zbraň. To je myslím z pravidel všechno. Hra začala a všichni se rozběhli na různá stanoviště. Já jsem byl v týmu s Matyášem a dvěma ginkgařema a nejdřív jsme běželi na Dražického náměstí, kde jsme chtěli nakoupit suroviny. Tak jsme je nakoupili a o 15 min. později (při dalším příchodu kontakta), jsme je zde i prodali a vydělali si tím poměrně hodně peněz. Tohle jsme zopakovali ještě asi jednou, ale pak jsme si řekli, že nebudeme pořád na jednom místě, tak jsme šli na Velkopřerovské náměstí. Tam jsme chtěli prodat 5 surovin. Dopadlo to ale jinak: Jako kontakt zde byla Bart, tak jsme za ní přišli, že chceme prodat 5 surovin (tedy jsme měli dostat 3500 Kčs). Bart má asi ale problémy s matematikou – dala nám 4500 Kčs a suroviny si od nás vůbec nevzala i když jsme jí je drželi v ruce přímo pod nosem. No, je to přece hra o mafiánství, ne? Tak asi nebudeme někoho upozorňovat, že nám takhle

nechal suroviny a ještě nám dal víc peněz.... Tak jsme šli na další stanoviště na Maltézském náměstí. Tam jsme suroviny prodali a stržili tak další horu peněz. Potom jsme utíkali před "policisty", což spočívalo v tom, že jsme pomalu odbíhali ulicí a Už s Marinem nás ani nepronásledovali, jen za námi něco řvali. Dál už si nepamatuju, jak jsme přesně chodili. Jen si pamatuju, že jsme byli chyceni policisty, kteří se už stihli polepšit a běželi sice ne rychle, nicméně rychleji než sedmiletý Matyáš, kterého jsme měli v týmu. (Tím samozřejmě nechci shazovat Matyáše, jen říct že délka nohou a rychlost běhu asi bude nějak úměrná...) Taky jsme vyluštili šifry a dozvěděli jsme se, že mafián se bude pohybovat ve Vojanových sadech v 13:00 a bude mít modrý svetr. Tak jsme šli asi ve 12:55 do Vojanových sadů... Mafiána (Krtečka) jsme našli celkem rychle a zabili ho jako druží. Potom jsme ještě šli rychle prodat zbraň, abychom si vydělali. Podařilo se nám ji prodat za 1000 Kčs, když se měla prodávat za 700 Kčs. No a potom jsme došli na start, kde byl guláš a konec hry. Po guláši bylo vyhlášení (náš tým vyhrál). Potom jsme ještě napomínali určité lidi (někteří z nich byli od nás), že krmení holubů je přestupek. Potom jsme udělali kolečko a rozešli jsme se.

Vtip

Nutno ještě dodat, že guláš se měl původně ohřívát na kamínkách, které měl to ráno dovézt Pupek z Braníka. Bohužel nešťastná náhoda a led na silnici způsobily, že kamínka nedojela – Pupek dostal smyk a auto naboural. Naštěstí se nikomu nic nestalo – až na auto. Doufáme, že se povedlo ho opravit a děkujeme za ochotu, i když se akce nepovedla. S gulášem to dopadlo dobře, donesl ho obětavý Tatouch a Krteček z Mrázovky ohřátý ve várnici. Petra

Bylo nebylo nebylo. Příště možná bude.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se třešle!